

“Uçurtmayı vurmasınlar”

Minik Barış ve İnci ablasının iç burkan arkadaşlığının ve bir zamanlar-aslında her zamanlar-Türkiye'sinin görünmeyen yüzlerini anlatan romanının ve filmin adı Uçurtmayı Vurmasınlar... En tabii insan taleplerin nasıl vahşetle, zalimce bastırıldığı, iki yüzlülüğün, işgüzarci memur mantığının ve çocukluğun o el değmemiş, kirlenmemiş insan özünü, kafaya dank ettirerek anlatıyor Uçurtmayı Vurmasınlar. 8'de

Bedri ADANIR

“Ergenekon Ergenekon diyordunuz, bakın şimdi siz de Silivri'desiniz”

Silivri 2 No'lu Kapalı L Tipi Ceza ve Tutukevi'nin girişinde beni Bakırköy Adliyesi'ne götürecek jandarma ve aracı beklerken odaya İnönü Üniversitesi eski rektörü ve Ergenekon davası sanığı Fatih Hilmioğlu girdi. 5'te

Nedim ŞENER

Sendikasıylaştırılmış basın tutukludur

Türk basını aslında sendikasıylaştırma hasretine maruz kaldığından beri tutuklu değerli dostlar. Bugün bizlerin hapislere tutulması, o sürecin somut, kanlı ve acı sonucu, o kadar!.. Yıllar önceydi, AB'nin resmi gazetesi denilen gazetesinde yayınlanan, ama kısa süre içinde apar-topar iptal edilen bir karar okumuştum. Karar, Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasi açıdan üyeliğe ehil olup, olmadığına ilişkin. 8'de

Müyesser YILDIZ

Kürt gazeteci olmak

Bu ülkede gazeteciler böyle bir duruma getirilmişken neredeyse mesleğini yapamaz halledirler. Her zaman iktidarın soğuk nefesini enselerinde hissediyorlar. Az da olsa buna karşı çıkmak isteyen hemen cezaevine atılıyor. Başbakan'ı eleştirmek bile tutuklanma nedeni olabiliyor. Ağzını açınca dava üstüne dava açıyorlar. Bu basıklar sadece tutuklama ve dava açmalarla kalsa yine de iyidir. Onun mesleki hayatı sona eriyor. 6'da

Vedat KURŞUN

Ahmet Şık: Bu yazı canınızı sıkabilir

OKUMAYA başladığımız bu yazı canınızı sıkabilir. Eleştirilerin sivriliği belki sizi sınırlendirebilir. O yüzden sonra söyleyeceğimi baştan dile getireyim ki kimse alınmasın. Kızacak, alınganlık gösterecek olanlar da bu yazıyı okumaya devam etmesin. 3'te

Ahmet ŞIK

‘Kendimle röportaj yaptım’

Barış PEHLIVAN

“Ergenekon Örgütü'ne üye olmak” ve “Devletin güvenliğine ilişkin belgeleri tahrip etme, amacı dışında kullanma, hile ile alma, çalma” suçlamalarını yaptılar ve koydular Silivri'ye. Hoş, ben asıl suçumu biliyorum. Sadece gerçeğin peşinde koşan bir gazeteciyim ben. 2'de

AKP sonrası Türkiye'de muhalif gazeteci olmak

AKP iktidarının herkesten gizlediği bir “Türkiye Projesi” var. Bu proje uygulamalarıyla ortaya koydu ki; uygulayıcı lideri olan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın otoriter tutumu ile yerleştirilecekti. 4'te

Tuncay ÜZKAN

TUTUKLU GAZETECİLER

24 TEMMUZ 2011 PAZAR ÖZGÜR BASIN VARSA ÖZGÜR TOPLUM VARDIR

SANSÜRE DİRENİŞ

Cezaevlerinde tutuklu ve hükümlü olarak 70 gazeteci bulunuyor. Gazeteciler hakkında açılmış dava ve soruşturmaların sayısı on binleri geçti

TGS Genel Başkanı Ercan İpekçi, “Ülke genelinde gazeteciler hakkında açılmış dava sayısının 10 binleri geçtiği tahmin ediliyor. Gerçek rakamları ise kimse bilmiyor” dedi.

Mesleki faaliyetlerle demokrasi mücadelesi

Cezaevlerinde tutuklu ve hükümlü olarak 70 gazeteci bulunuyor. 2009 yılının başından bu yana geçen 2,5 yıllık süre içerisinde cezaevine girip çıkan ve tutuksuz olarak yargılanması devam eden 41 gazeteci daha var. Böylece son dönemde en az 111 gazeteci Türkiye cezaevlerindeki koşulları görmüş durumda. Gazeteciler hakkında açılmış dava ve soruşturmaların sayısı on binleri geçti. Demokratikleşme mücadelesi uğruna onlarca şehit vermiş olan gazeteciler, bugün mesleki faaliyetleriyle demokrasi mücadelesi verirken “terör örgütü üyesi” olmak ya da “terör örgütü propagandası” yapmakla suçlanıyorlar. Gazetecilerin, yaptıkları haberler ve röportajlar, yayımladıkları veya hiç yayımlamadıkları kitaplar, haber kaynaklarıyla telefon görüşmeleri, haber kaynaklarından elde ettikleri bilgi notları veya belgelerden hareket edilerek, suç örgütlerinin üyesi olmakla suçlandığı bir ülkede, demokrasi mücadelesi verebilmek gerçekten “cesaret” gerektiriyor.

Gazeteciler işini iyi yaptığı için cezalandırılıyor

Türkiye'nin ilerlediği iddia edilince, meslek ilkelerine uygun olarak görevini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışan daha fazla gazeteci hakim karşısına çıkıyor, cezaevine konuyor. Türkiye, gazetecilerin işini iyi yaptığı için cezalandırıldığı bir ülkeye dönüştürülüyor. Bu nedendir ki Türkiye tarihinde ilk defa 94 gazetecilik meslek örgütü aynı hedef doğrultusunda birleşerek Gazeteciler Özgürlük Platformu'nu (GÖP) kurma ihtiyacı duydular. GÖP, cezaevlerindeki gazetecilerin serbest bırakılmasını, başta Türk Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu olmak üzere basın ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan tüm kanun hükümlerinin değiştirilmesini, özel yetkili mahkemelerin kaldırılmasını talep ediyor. GÖP cezaevlerindeki gazetecileri ziyaret ediyor ve gazetecilerin durumlarını izliyor. “Gazetecilere Özgürlük” kampanyası, çeşitli etkinliklerle ulusal ve uluslararası düzeyde giderek yaygınlaşıyor, kamuoyu desteği daha da artıyor.

Basın kime “özgür”?

Gazeteciye öğretilen birinci ders; gerçeklerin peşinde koşma dersidir. Bu açıdan bilenen temel çıkarım: Bir haberi belirleyen, o haberin gerçek olup olmamasıdır. Ancak meslekte yeni bir ayırım ortaya çıktı: bu haber örgütlü mü? Değil mi? Gazetecilik literatürüne yeni bir kavram sokmayı başardılar. “Örgütlü haber...” Deniz YILDIRIM 4'te

Gazetecilik faaliyetiyle direniyorlar

Ercan Sadık İPEKÇİ TGS Genel Başkanı

Tutuklu Gazete'nin ilk sayısı, Sansüre Direniş'in 103'üncü yıldönümünde okuyucuya ulaştı. Bu gazetenin isim hakkı sahibi olan Bedri Adanır, 7 Mayıs 2011 tarihinde Diyarbakır Cezaevi'nden yazdığı ve benim elimde 17 Mayıs 2011 tarihinde geçen mektubunda şöyle aktarmıştı aklından geçenleri:

"Bu gazete bir sayı bile çıksa, tarihe, büyük puntolarla, en okunaklı notu düşecektir. Bu yüzden bir sayı da olsa çıkmalı, çıkarılmalı bu gazete..."

Böyle bir gazete, gazeteciler arasında birliği pekiştirecek, arttıracak, sahiplenmeyi benimsemeyi derinleştirecek-

ti. Eğer bu gazete ihtiyaç olarak görülür ve çıkarılmasında ısrarcı olunursa, başlanabilir... Şu da var: Böyle bir gazetenin çıkması için maddi ve manevi katkı sunmak isteyecek onlarca gazeteci, yazar, yayıncı, sanatçı, akademisyen ve hatta matbaa, grafiker, mizanpajcı var! Dışarıda olsam, dağıtımdan teknik hazırlığa kadar, tek başıma üstlenirdim... Sizden sadece sahiplenmenizi ve içeriğine katkı sunmanızı isterdim."

Sonraki mektubunda, Bedri Adanır, gazetenin içeriği konusundaki beklentilerini de bizlerle paylaştı: "Tutuklu Gazete, adeta diüretcesine, herkese 'Duydunuz mu? Türkiye hapishanelerinde şu kadar gazeteci var ve bu gazetecilerin suç gazetecilik yapmak' diyecek.

Sabahattin Ali'yi, Apé Musa'yı, Hrant Dink'i, Metin Göktepe'yi hatırlayacak ve hatırlatacak. 'Dün katlediyorduk, bugün hapsediyoruz, şükredin' diyen arsız, pişkin müktedirleri teşhir edecek, halkların vicdanına teslim edecek...

Sabit yazarları olmayacak. Her sayıda, Rağıp Duran, İsmail Beşikçi, Şanar Yurdatapan, Banu Güven, Mete Çubukçu, Uğur Dündar, Erol Önderoğlu, Ruşen Çakır, Necati Abay, Nevin Berkdaş, Yıldırım Türkler, Dilek Kurban, Ertuğrul Maviöğlü, Hüseyin Aykol, Yaşar Kemal, Murathan Mungan, Zülfi Livaneli, Ahmet Telli, Hicri İzgören ve daha çoğaltılabilecek isimlerden üçünün, beşinin yazılarına yer verilebilir..." Devamı 3'te

“Gazeteciler hangi faaliyetlerinden dolayı tutuklu”

Barış TERKOĞLU

Tutuklu gazetecilerin durumu ne zaman gündeme gelse, Cumhurbaşkanı ve Başbakan aynı açıklamayı yapıyor: "Onlar gazetecilik faaliyetlerinden dolayı tutuklu değil." Hapishane, siyasi iktidar sorgulayan gazetecilerin kaderi de olsa, bu durum hükümetler tarafından genellikle başka sebeplere bağlanıyor. 10'da

TMY ve Özel Yetkili Mahkemelerin kaldırılması talebini, daha yüksek sesle dillendirelim!

TÜM kamuoyunun da artık kaçınılmaz olarak bildiği-gördüğü üzere, muhalif kesimleri sindirme-susturma-etkısizleştirme vb. tanımlamalarla adlandırılabilir-çeğimiz sürece, uzunca zamandır gazetecilere dönük yoğun tutuklamalar çekmekte ilerliyor. 9'da

Suzan ZENGİN

Gazeteci değilmişiz!

Sedat ŞENOĞLU

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün geçtiğimiz günlerde verdiği bir beyanata, ifade ve basın özgürlüğü konusunda devlet zihniyetini yansıtan ibretlik örneklerden biriydi. 6'da

Ahmet Şık: Bu yazı canınızı sıkabilir

AHMET ŞIK
Silivri 2 No'lu Cezaevi

O KUMAYA başladığımız bu yazı canınızı sıkabilir. Eleştirilerin sivrilmesi belki sizi sınırlendirebilir. O yüzden sonda söyleyeceğimi baştan dile getireyim ki kimse alınmasın. Kızacak, alınganlık gösterecek olanlar da bu yazıyı okumaya devam etmesin.

Demem o ki sansürün kaldırılmasına özel bir anlam atfedip bunu balolarla "kutlamak", tören düzenlemek kadar abes bir gün başka memleketlerde var mıdır merak içindeyim. Cehaletimi hoş görün mutlaka bir yerlerde böyle "anlamli" bir gün kutlanıyor olabilir. Ama o kutlamaların yapıldığı yerdeki gazetecilerden 70'ten fazlası cezaevinde midir? Dışarıda kendilerini özgür zannedenler sırasını beklemekte midir? Gazeteciler hakkında binlerce dava açılmış mıdır? En önemlisi sansürün ruhuna rahmet okutuyorken yine de böyle bir gün için kutlama yapılıyor mudur?

Sorular çok ve çeşitli. Bunlar bir çırpıda aklıma gelenler. Farkındaysanız "kitaplar henüz basılmamışken yok edilmeye çalışılıyor mudur?" gibi kişisel kaçacak soruları da sormaktan imtina etmiş durumdayım. Ama var olan durumun ne olduğu zaten bu yazımın da yer aldığı gazetenin ismi ele vermiyor mu? TUTUKLU. İçeriğini sağlayanlar malum, otan baktokunlarla uğraşmaktan sorumlu alanlara el atmaya çalışınlar. "Bu memlekette gazetecilik, sizin okuduğunuz, izlediğiniz ve nedense adına ana akım denilen medyada takip etmek zorunda kaldıklarınızdan ibaret değil" demiş ya da demek istemiş olanlar. Medyada çokça yer tutmuş olan gazeteciler sürüsüne dahil olmak istemeyenler diye de adlandırabilirsiniz.

24 Temmuz Türkiye'de basında sansürün kaldırılışının yıl dönümü. Ne kadar heybetli, insana ne çok gurur veren bir gün değil mi? 70'ten fazla gazeteci cezaevindeyken, geri kalanları sırasını beklerken, herkesler hangi konuda ne kadar yazıp söyleyebileceğinin sınırını biliyorken. Biz az eskilere, çocukluğumuzun masallarına, efsanelerine bir bakalım. O masallarda, efsanelerde

sıkça rastladığımız, kahramanların karşılaştığı ejderhalar, canavarlar vardı. Çakmak çakmak gözleri, çatal dilleri, alevler saçtıkları ağızları ve burunları olurdu. Krallığın sınırlarına yaklaşanları bir lokmada yutarlardı. İlerinde bolca kemik ve kurukafalar, kendisini yok etmeye çalışanların iskeletleri vardı. Kendisine biat edenler, düzenli olarak içlerinden birini kurban olarak sunar ve canavara. Kurulu düzen bozulmasın, canavar saldırdı hepsini birden yok etmesin diye.

Şimdilerde bu memlekette ejderhaların, canavarların özü de o masallardakinden farksız aslında. Tek farkı var. Görüntüsü. Bu canavar insan kılığında. Normal bir vücudu, ikiye eli ve ayağı, herkesi görebilen gözleri, her şeyi duyabilen (tele) kulakları var. Ağzından çıkan alevlerin yerini ise bolca safsata ve yalan almış o kadar. Kimi zaman takım elbiseler giyer kimi zaman üniforma görürüz üzerinde. Yeri geldiğinde çüppesiyle çıkar karşımıza. Bürokrat, politikacı, asker, polis, hakim, savcı gibi sıfatları vardır. Elbet gazeteci diye anılanları da.

Sıfatları ve kıyafetleri ne olursa olsun, artık gizlenemez hale gelen sahtelikleriyle, demokrat maskeleri ve iddialarıyla her birinin temsil ettiği şey aynıdır: güç ve vesayet. Mutlak iktidara sahip olmak istedikleri güç budalasıdır. Bazen vatan millet; bazen dil, din, bayrak; bazen de demokrasi derler. Yasalar, hukuk, yargı, bağımsızlık, çağdaşlık, kalınma, adalet, zenginlik, eşitlik sık kullandıkları sözcüklerdir. "Sivilleşme" çığlıklarıyla, en kutsal kıyafet-

leriyle herkesi zehirler. Kabuslar ve zulümler denizi çıkar ortaya. Ayrıcalıklar eski ayrıcalıklardır. Kimlerin bundan faydalanabileceği değişmiştir o kadar.

Güç sahibi bu vesayet budalalarını korkutan kendileri gibi olan değerleri değil, maskelerinin ardına gizlediklerini görüp müesses nizamlarına itaat etmeyenlerdir. İşte tam da bu yüzden bu zulüm. Bilirler ki; saltanatları korkuttukları müddetçe vardır. O yüzden safsatalarını türlü çeşitli şarlatanlıklarıyla anlatırlar. Anlatırlar. Maskelerinin ardındaki görünmesin isterler. Bunun için vesayetlerine soyuntarlara benzeyen çakallar, sırtlanlar istihdam ederler. Önlerindeki çanağa yem konulduğu sürece bu kokmuş düzeni, zulümü, demokrasi diye alayıp pullarlar soyuntarlar. Hatta padişah tek olsa da ortalıkta kelle kesme meraklısı soyuntardan geçilmez. Amiyane, eski püskü küf kokulu olsa da her devirde geçerli bir slogan düstur bilir bu soyuntarlar "Eğer sonunda çıkarın varsa her şey mübahdır."

Biliriz açgözlüdürler her zaman. Ellerindekiyle yetinmez, asla doymazlar. Hep daha fazlasını isterler. Her teslimiyetten faydalanmaya çalışırlar. Demagoji sultanları, ideoloji despotları, vesayet demokratları, sahte sivillerdirler. Öyledirler, böyledirler...

Çok uzattım farkındayım. Konuyu da dağıtmış gibi görünüyor olsam da aslında tam da bugüne dair bir yazı bu. Neydi? Basında sansürün kaldırılışının yıl dönümü değil mi?

O halde bir alıntıyla noktalayalım bu yazımın merakını. Arjantin'de diktatörlük döneminde Buenos-Aires valisi olan General Iberico Manuel Saint-Jean bakın ne demiş: "Önce tüm suçluların öldürüleceği. Sonra işbirlikçilerini, ardından da sempatanları, daha sonra da tarafsızları. En sonunda da korkakları."

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) 59'uncu kuruluş yıl dönümünde "Tutuklu ve Hükümlü Gazetecilerle Dayanışma Günü" düzenledi. Şişli-Maçka Sanat Parkı'ndaki "İfade Özgürlüğü Anıtı" önünde düzenlenen etkinlikte, tutuklu ve hükümlü gazeteci yakınları ile tutuksuz yargılanan gazeteciler, "serbest kürsü"den sorunlarını ve düşüncelerini tüm katılımcılarla ve kamuyuyla paylaşma olanağı buldu. Etkinlik kapsamında sanatçı Yasemin Gökse, tutuklu gazetecilerin yakınlarının moral konseri verdi. Konser için kurulan sahnenin etrafına tutuklu gazetecilerin fotoğrafları yer aldı.

Tanık mıyım, sanık mıyım?

Bu yazıyı kaleme aldığım günün benim için bir başka anlamı oldu:

Tarih: 16 Haziran 2011 Jandarmalar tarafından Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'nde bir özel yetkili savcının karşısına çıkarıldım.

4 ay önce yine buradayım; Ergenekon terör örgütüne üye olma iddiasıyla tutuklanmıştım.

Şimdi; tanığım.

Ankara'da, 26 Şubat 1994'te faili meçhul cinayete kurban giden Avukat Yusuf Ekinci'yle ilgili açılan soruşturmada tanıklığıma başvuruldu.

1993-94 döneminde bir devlet politikası gereği öldürülen Kürtlerle ilgili cinayetleri "Behçet Cantürk'ün Anıları" adlı kitabımda yazmıştım.

Savcı sorularını yönelttikçe geçmiş günlere döndüm.

Kitabı korka yazmıştım. Henüz Susurluk'ta malum kaza olmamıştı. Susurluk çetesi, arkasına devlet desteği olarak Kürt kıyımı gerçekleştiriyordu.

Medya herkes her şeyi biliyor ama yazmıyordu.

Ben yazdım; birkaç iyi gazeteci daha yazdı.

Şimdi ise ben bir terör örgütüne üye olmak iddiasıyla Silivri Cezaevi'ndeyim.

Savcıya anlatmadım, size yazayım:

Biz Türkiye'nin zorlu bir sürecinde gazetecilik yaptık ve bedel ödedik, ödiyoruz.

Soner YALÇIN

Silivri
1 No'lu Cezaevi

Bunun bir tek nedeni var; habercilikte ısrar etmektir, hakikate aşkla bağlı kalmaktır.

Kişisel gazetecilik tarihi me bakıyorum da; hep zorlu yükleri omuzlamışım.

1993'te Binbaşı Ahmet Cem Ersever faili meçhul cinayete kurban gitti. Onun da katili/katilleri hala bilinmiyor.

Niye öldürüldü?

Çünkü bana konuşuyordun, bana anlatıyordun ve ben de Güneydoğu'daki faili meçhul cinayetleri kimlerin, nasıl işlediğini yazıyordum.

Yeşil kimdir, JİTEM nedir, ilk kez ben yazdım.

Ersever susturuldu.

Sıra bendeydi.

Benim de susmam için, Ersever'in nüfus cüzdanını bana gönderdiler, ölümle tehdit ettiler. Kaçtım. Saklandığım dört duvar arasında "Binbaşı Ersever'in İtirafları" kitabını yazdım.

Yıllar içinde neler yazmadım ki: "Reis, Gladio'nun Türk Teğmenliği", "Bay Pipo, Bir MİT Görevlisinin Sıradışı Yaşamı: Hiram Abas" gibi...

Şimdi...

Silivri Cezaevi'nde terör örgütüne üye olma iddiasıyla tu-

tukluyum.

Bu satırları yazdığım sırada iddianame hâlâ yok. İmtiyaz sahibi olduğum Odatv'nin bilgisayarında çok sayıda "belge" bulunmuş!

O sözde "belgelerin" virtüs yoluyla uzaktan gönderildiğini ve aynı anda kendini imhaya ettiğini kanıtladık, dikkate alınmadı. Bilgisayarla birlikte, kanunen bizde olması gereken harddisk kopyalarına bile el koydular.

"Belgelerin" nasıl geldiğini bilirdikçi arastırırken, ondaki kopyayı da mahkeme kararıyla aldılar. Yani, uğradığımız komployu kanıtlanmamız istenmedi.

Çok zorlu bir dönemden geçiyoruz.

25 yıldır gazetecilik yapıyorum.

Dünden bugüne değişen bir şey yok hayatımda.

Tarih: 24 Temmuz 2011

160 gündür tutukluyum.

Kuşkusuz, hükmü tarih verecektir.

"Türkiye kuşatılmıştır"

Miktat ALGÜL
Osmaniye T Tipi
Kapalı Cezaevi

Türkiye her anlamda kuşatılmıştır. Artık ötesi güçlerin koyduğu/verdiği görevler yerine getirilmekte. Medya bu süreçten büyük ortağı oluyor (yandaş medya). Artık Türk medyası, içindeki Ali Kemalleri temizlemelidir. Vatansız, Cumhuriyetçi, Türk ulusunun menfaatlerini gözetken, Vatan, Emek, Namus diyen bir örgütlenme yaratılmalıdır. Yoksa bunun vebali çok ağır olacaktır. Bunun altından kimse kalkamaz.

Toplum, özel yetkili mahkemelerle, korkuyla emperyalizmin çıkarları uğruna şekillendirilmeyi çalkışıyor. Düşüncemle muhalifsen önce TECK 220. maddesi konup silahlı suç örgütünden ve klişe CMK'nın 100/1-3 maddeleri gereğince cezaevinde tutuyorlar. Artık 3 kişi bir arada gezemiyor bile.

Bu gemi batarsa herkes boğulur. Gemi su alıyor. Suları boşaltmak, gemiyi farelerden kurtarmak lazım. Haydi mücadelede.

Hukukun yolunu bulmasını sağlayalım.

Hasan Tahsin, Karayılan, Sütçü İmam olmanın vakti bu zamandır.

Artık sadece yuvrak laflarla değil, pratikle devam.

Gazetecilik faaliyetleriyle direniyorlar

Tutuklu Gazete'nin ilk sayısında, cezaevlerindeki 70 gazeteciden 39'unun yazılarını okuyacaksınız. Kadromuzun hepsi tutuklu! Bu sayıda bir tek konuk yazarmız var, o da Hicri İzgören.

Tutuklu Gazete'nin yazar kadrosunun genişlemesini değil, cezaevlerindeki meslektaşlarımızın tahliye edilmesiyse azalmasını umuyoruz.

Tutuklu Gazete'nin düzenli olarak çıkmasını değil, tek sayıda yayın yaşamına son vermesini diliyoruz!

Tutuklu Gazete'nin ilk sayısının hazırlıklan Haziran ayında başladı. Cezaevlerindeki 70 gazeteciye mektuplar gönderilerek, yazıları istendi. Gönderdiğimiz mektuplardan 9'u çeşitli nedenlerle iade oldu, 61 mektup ise adreslerine ulaştı. 39 meslektaşımız, Tutuklu Gazete'de yayımlanmak üzere yazılarını yazdılar. El yazısıyla gelen bu mektuplar, Türkiye Gazeteciler Sendikası kadroları tarafından bilgisayar ortamında kullanılacak şekilde yeniden yazıldı, yazım hataları gözden geçirildi. Yazılar içeriğiyle ilgili hiçbir sansür uygulanmadı. Yalnızca bazı selam ve teşekkür muhabbetleri çıkarıldı. Grafik ve mizanpaj desteğini, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin yayın organı Bizim Gazete'nin personeli sağladı. Baskı ve dağıtım ise Tutuklu Gazete'yi ek olarak okuyucuya ulaştırmayı kabul eden klinikteki günlük gazeteler üstlendi.

Tutuklu Gazete'de yazılarını okuyacağımız 39 gazetecinin çoğu gençcik insanlar...

Onları "terörist" olmakla suçlayanlara; onları "terör örgütü üyesi" olduğunu, "terör örgütü propagandası" yaptığını iddia edenlere, Tutuklu Gazete'deki yazılarıyla en güzel yanıt veriyorlar!

Cezaevindeyken bile "gazetecilik faaliyeti" yapmaya devam ediyorlar!

İddia sahipleri, "vatan hainliğine devam ediyorlar hâlâ" da diyebilirler!

Ama biz kanun koyucunun, uygulayıcının ve iktidar sahiplerinin yaptığını yapmayalım.

Onların gazeteciliklerini bir kez daha ayakta selamlayalım!

Her birinin gönderdiği mektubu dikkatlice okunmuşu diliyoruz.

Bu yazılarda basın ve demokratikleşme tarihimizin bir özeti de bulacaksınız.

Onların hüznü, özlem ve acı dolu duygularını paylaşacağız.

Onların istemleriyle yüzleşeceğiz.

Onların eleştirileri, tahammül sınırlarımızı zorlayacak. Belki onlara yeniden kızacaksınız.

Belki yazılarını okumakta zorlanacaksınız.

Onların sert ifadeleri karşısında öfkeleneceksiniz.

Her birinin gönderdiği mektubu sabırla, hoşgörüyle ve toleransla okunmuşu diliyoruz.

Barışa, demokratikleşmeye, sendikasılaşmaya, özgürlüklere, anayasaya, yasalara, basın ve ifade özgürlüğüne, medya özleştirisine dair görüşlerini cesaretle tartışın...

Çünkü "herkes için özgürlük" mücadelesi, "toplumda genel kabul görmeyen, toplumu sarsıcı, şoke edici, sert ifadeleri" bile -şiddet çağrısı ve nefret söylemi içermek kaydıyla- basın ve ifade özgürlüğünün bir parçası olarak savunmayı gerektiriyor.

Ama ülkemizde gazetecilerin cezaevlerine konulmasının sebebi; kanunların ve uygulayıcıların, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarından alıntı yaptığımız bu "hoşgörü ve tolerans", "demokratik bir toplum olmanın gereği" olarak kabul etmemesidir zaten...

Kendi özlük hakları için değil, halkın gerçekleri öğrenme hakkı için mücadele verdiklerinden dolayı hüküm giyen, tutuklanan, yargılanan, haklarında soruşturmalar açılan gazeteciler, cehtikleri acılarla, ortaya koydukları mesleki çalışmalarını, her türlü övgüyü, saygıyı, hoşgörüyle fazlasıyla hak ediyorlar.

Türkiye'de basın mensupları 1908'den beri, tam 103 yıldır sansüre karşı direniyorlar.

Yüzyıl içinde iktidarların sansür ve otosansür uygulamaları yöntemleri değiştiççe, gazetecilerin sansüre direniş yöntemleri de çoğaldı.

Türkiye'de sansüre direnişin 103'üncü yıldönümünde gazeteciler bir ilke daha imza attılar. Zoru başardılar, büyük bir işbirliği ve dayanışmanın eseri olan Tutuklu Gazete'yi sansüre karşı bir kez daha direnerek yayımladılar.

Okuyucuda yaratacağı etkinin ve ortaya çıkacak beyin fırtınasının, tarihsel sonuçlar yaratması ve parlamentoyu yasal düzenlemeler yapmak üzere harekete geçirmesi en büyük beklentimiz elbette.

Bugün cezaevlerindeki meslektaşlarımız, sansüre karşı Tutuklu Gazete ile direniyorlar!

Her biri, susturulmak için konuldukları cezaevlerinden gönderdikleri yazılarla "halkla gerçekleri paylaşabilmenin" mutluluğunu yaşayarak direniyorlar!

Onlar, Sansüre Direniş'in 103'üncü yıldönümünde, bugün, hücrelerinin pencerelerinden gökyüzüne bakıyorlar...

Bedri Adanır'ın ucucağı Tutuklu Gazete'yi arıyor gözleri...

Özgürlük türkülerini söylüyorlar hep bir ağızdan...

Duyun onları...

Seslerine kulak verin...

Onların umutlarına, acılarına, cesaretlerine, dayanma güçlerine ve onurlu direnişlerine ortak olun...

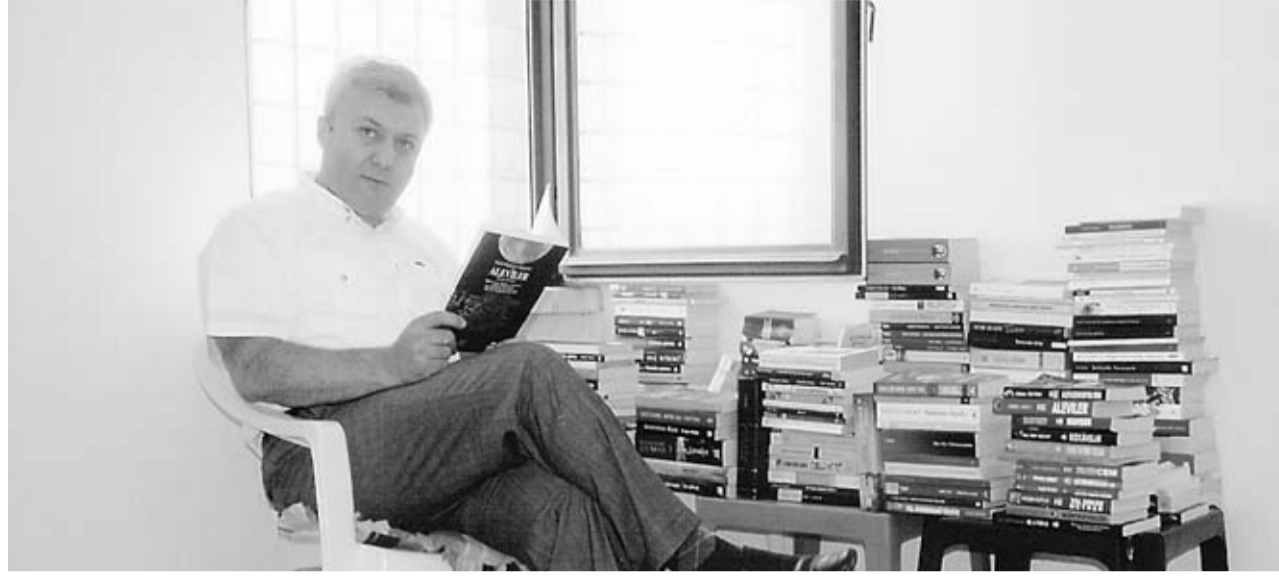
AKP sonrası Türkiye'de muhalif gazeteci olmak

Tuncay ÖZKAN
Silivri 1 Nolu Cezaevi

AKP iktidarının herkesten gizlediği bir "Türkiye Projesi" var. Bu proje uygulamaları ortaya koydu ki; uygulayıcı lideri olan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın otoriter tutumu ile yerleştirilecekti.

Ben buna karşı çıktım. Recep Tayyip Erdoğan beni önce çalıştığım medya kuruluşlarından uzaklaştırdı. Bu konuda yaptığı baskılara karşı kendi yayın şirketimi, KanalTürk Televizyonu'nu kurdum.

KanalTürk muhalif olması yüzünden Maliye Bakanlığı tarafından iki yıl boyunca bütün evraklarına el konularak incelemeye alınmış, film satan firmalar mali denetime sokulmuş, KanalTürk'e film satışı engellenmiştir. Ayrıca Devlet Bakanı Egemen Bağış ve iktidarın görevlendirdiği danışmanlar ile AKP yetkilileri KanalTürk'e reklam ambargosu uygulamıştır. Ve reklam verenleri tehdit etmişlerdir. Ayrıca KanalTürk'te yayımlanan haberler nedeniyle AKP Diyarbakır Milletvekili tarafından kiralık katillere öldürtülmek istendim. KanalTürk'ten çıkarken kurşunlandım. Suikastçıların telefon konuşmaları yasal dinlemelere takılmış. Suikastçı olayları itiraf etmiştir. KanalTürk üzerindeki baskılar artarak devam etmiştir. Kanal yandaşlarınca ele geçirilene kadar bu baskılar devam etmiştir. Kanal çalışamaz hale getirilmiştir. El değiştiren bütün sorunlar hemen çözülmüştür.

Türk siyasal hayatının son 20 yılına damga vuran Cumhuriyet Mitingleri 2006-2007 yılları arasında organize ettiğim 6 mitingden oluşmaktadır. Ben bu mitingleri demokrasinin gelişimi için organize ettim. Hepsini sivil toplum örgütlerinin katılımıyla gerçekleştirdim. 14 Nisan 2007 Ankara Tandoğan mitingine 1,5 milyon kişi katılmıştır. 28 Nisan Burhaniye mitingine 30 bin kişi katılmıştır. 29 Nisan İstanbul Çağlayan mitingine 3,5 milyon kişi katılmıştır. Ardından İzmir Gündoğdu meydanında yapılan mitingde 2 milyon kişi katılmış ve bu mitinglerin hiçbirinde olay çıkmamıştır. Mitinglerde ortak slogan "Ne şeriat ne darbe tam bağımsız demokratik Türkiye" olmuştur.

Ben mesleğimi ödünsüz yaptığım, özgür düşünme ve karşı çıkma hakkımı kullandığım için tutuklandım. 23 Eylül 2008'den bu yana suçumu söyleyin dedikçe "sen suçunu biliyorsun" diyen savcılar ve tutukluluğu cezaya dönüştüren yargıçlarca cezaevinde tutuluyorum. Yıldırılmak, engellenmek ve yok edilmek isteniyorum. 110 gündür de hiçbir gerçekce olmaksızın tek başıma tecrit hücrelerinde tutuluyorum.

Başbakan 2000 yılında İstanbul Belediyesi'ndeki yolsuzluk haberlerim ve kendisinin 1 milyar doları olduğuna dair müfettişlerce hazırlanmış raporları haber yaptığım için Silivri'de tutulduğumu söyledi. Ben gerçeği yok etmek isteyenlere karşıyım.

Cehalete karşıyım. İfade özgürlüğünü zindanlara doldurup, susturanlara karşıyım. Davanın adı Ergenekon veya KCK olması fark etmiyor; bağnazlığa karşıyım. Adalet arıyorum.

Şiddetin sokaklarımızı ve yatak odalarımızı esir almasına, şiddetin devlet eliyle otoriterlikten faşizme dönüştürülmesine karşıyım. Bu anlayışın siyaseti esir almasına karşıyım. Tek politik ve dini güç olmak isteyenlere karşıyım. İktidar, muhalefet fark etmez tek sesli düzene karşıyım. Ben siyaset kartellerine karşıyım.

Türkiye'de mafya ve devlet destekli çetelere, yolsuzluklara karşı mücadele ettim. İlk faili meçhul cinayetleri ve bunların devlet destekli oluşunu belgeledim. Susurluk çetesinin ceza almasını sağlayan belgeler, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın kimliğini ben açığa çıkardım. 14 kitap yazdım, hemen tamamında bunları anlattım.

"Bana Susurluk raporu neden sende çıktı? Yeşil'in kimlikleri neden sende?" diyorlar. "Arşivinde neden Gizli raporlar var?" diyorlar. Gazetecide ne çıkacak? Şimdi bana savcılar söyleyemediği bir suçtan; TCK 311 TBMM'yi ortadan kaldırmak, 312 Hükümeti ortadan kaldırmak, 314/2 Silahlı Terör Örgütü üyesi olmaktan 2 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis ve 300 yıla kadar da hapis cezası istemiyale yargılanıyorum.

Suçumun delilleri ve hukuki fiil gerekçeleri söylenmiyor. Tutuklandıktan 14 ay sonra 21.12.2009 günü çıkarıldığım duruşmada "suçumu söyleyin, savunma yapacağım" dedim ama savcılık mehil istedi.

Mahkemeye soruyorum ama söylemiyor. Oysa tutukluluğa devam kararını mahkeme başkanının karşı oyuna rağmen iki yargıç sürekli aynı nedenle ve AIHM kararlarına aykırı olarak gerekçesiz olarak reddediyor. İkiye bir oyla 33 aydır tutukluym. Mahkemeye şöyle sesleniyorum; ama onlar beni duymak yerine Ankara'daki otokrat siyasi patronlarını dinliyorlar:

Birey olarak devlete karşı hangi suçu, ne zaman işledim? Yoksa burada bulunmam bana karşı devletin suç işleme durumudur. Ben hak ve ödevlerimi yerine getirip, kurallarna göre yaşarken devlet iradesini bana karşı suç işlemekte nasıl kullanır? Ceza suça bağlıdır. Bana, devlete karşı suçumu söyleyin. Ben TBMM'yi ne zaman cebir şiddet, ben hükümeti ne zaman cebir şiddet kullanarak yıkmaya çalışmışım? Ben Ergenekon denen örgüte ne zaman katıldım? Benim yöneticim kim? Bana hangi talimatı veriyor? Ne zaman, nerede? Hangi iradem suça dönük? Ne zaman terörü övdüm? Danıştay saldırısı ve Cumhuriyetin bombalanmasına ben karşı olabilir miyim? Soruyorum, vicdanınıza soruyorum ben PKK'lı olabilir miyim? Hangi mütemadilik bağı, hangi düşünce birliği, hangi irtibat? Deliller nerede? Eylem ne? Zarar gören kim? Nerede, hangi zarar gördü? Ne zaman gördü? Kim buna şahit oldu? Ceza, suça bağlı bizim hukukumuzda, evrensel hukukta da öyle. Suçum ne? Deliller nerede? Ödevini oligarşinin isteklerine bağlayan devlet, devlet olabilir mi? 27 aydır ne yaptığımıza bakınız. Yasaların özü, ruhu vardır. Siz Türk Ceza Yasasının ve Ceza Muhakemesi Yasası'nın özünü, ruhunu yok ediyorsunuz. Hukuku rakip, muhalif yok etmekte kullanmaya kalkan cehalete karşı çıkmak sizin ödeviniz. Meşru ilişkim, sosyal hayatım, siyasal tutumum yasalara uygun ve şeffaf bir yaşam sürmem suç sayılıyor. Unutmayın buna dur demezseniz, bu canavarı burada boğmazsanız adaleti ve hukuku egemen kılmanız, bu canavar sizi de yutar. Benim Ergenekon hikayem budur.

"2004 Şubat'ında tutuklandım"

Mustafa GÖK
1 No'lu F Tipi
Cezaevi SINCAN

Yaşadığımız Vatan dergisi ile Ekmek ve Adalet dergilerinin Ankara temsilciliğini yürüttüm. Ekmek ve Adalet dergisinin temsilciliğini yürütürken 2004 Şubat'ında gözaltına alınıp, tutuklandım. O günden bu yana tutsağım.

Sansürün kaldırılmasının üzerinden 103 yıl geçti. Ama sansür, basın üzerindeki siyasi, ekonomik baskılarla, kapatma tehditleriyle, işten atmalarla sürüyor; gözaltı ve tutuklamalarla, daha basılmamış kitapların bile topatılması ve bunu yazmanın tutuklanma gerekçesi yapılmasıyla aralıksız sürüyor.

Türkiye, dünyada en çok gazeteci tutuklayıp, hapseden ülke durumunda. "Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü" 2010 yılında, Türkiye'nin basın özgürlüğü sıralamasında dünya ülkeleri arasında 138. olduğunu açıklamıştı.

Sizin de belirttiğiniz gibi, bugün 70 gazeteci hapsedilerde tutsaktır, 150'ye yakın gazeteci de hapse atılma tehlikesiyle karşı karşıya. Gazeteciler hakkında 2 binden fazla açılmış dava var. Türkiye'deki tek Kürtçe gazete olan Azadiya Welat dokuzuncu kez 15 gün süre ile kapatıldı.

Benim de mensubu olduğum devrimci-sosyalist basın üzerindeki sansür ve baskı her dönem daha yoğun olmuştur. Halka ulaşması, gerçekleri anlatması Nazi dönemlerini aratmayan baskılarla

engellenmeye çalışılmıştır. Toplatmalar, yayın durdurma kararları, para cezaları, açılan yüzlerce dava, dergi bürolarının ülke işgal eder gibi basılıp-talan edilmesi, çalışanlarının işkencelerden geçirilip tutuklanması, dağıtımçıların sokak ortasında vurulup katledilmesi... Olduğu iddia edilen "basın özgürlüğü" nün bir parçası olmuştur.

Bugüne kadarki tüm iktidarlar gibi AKP iktidarı da demagojiyle bu gerçeği gizlemeye çalışıyor. Türkiye'deki basın özgürlüğünün "en ileri demokratik ülkelerinkinden daha ileri bir seviyede" olduğunu iddia ediyor.

Gerçekte ise devrimciler başta olmak üzere, kendi politikalarına hizmet etmeyen tüm kesimleri susturmak için azgınca saldırıyor. Baskıyla, ihale şantajları, vergi cezaları tehditleriyle sindirip, susturmaya çalışıyor.

En küçük bir eleştiri yapan gazeteci, televizyoncu, köşe yazarı bile işten atılıyor. Bunun son örneklerini siz daha yakından biliyorsunuz. Gazeteci Nuray Mert küfürle, tehditle hizaya getirilmeye çalışılırken, NTV'de program yapan Çiğdem Anad, Mirgün Cabas, Banu Güven ve ana haberi sunan Can Dündar ekrandan uzaklaştırıldı.

"İleri demokrasi" böyle icra ediliyor. Demokrasi standardı yükseldikçe sansür de artıyor. Düşünce ve ifade özgürlüğünün önüne yeni engeller çıkartılıyor.

Ülkemizde istisnalar dışında hep muhalif gazeteciler tutuklanmış, yıllarca hapis

yatırılmışlardır. İktidar gibi düşünüp, yazmayan gazetecilere "terörist" yaftaları yapıştırılmıştır. Bugün ben dahil tutuklu bulunan pek çok gazeteci için söylenen "terörist örgütlerle bağlantısı var" söylemi de bu mantığın bir göstergesidir. İşte basın özgürlüğünün gasbedildiği nokta tam da burasıdır. Ve Nazi dönemindeki Papaz'ın akıbetine uğramamak için "Tutuklu Gazete"ler çıkartmak zorunda kalmamak için öncelikle bu demagojinin karşısına dikilmelidir. Tekellerin değil, halkın çıkarlarını savunan, yalancı, demagojiyi değil, ağır bedeller ödeme pahasına gerçekleri haykıran devrimci gazetelere ve çalışanlarına sahip çıkılmalıdır. Bunun basın özgürlüğünü savunmanın, istemenin en temel şartlarından biri olduğunu düşünüyorum.

Nasıl ki, gazetecilerin hapsedildiği, işkencelerden geçirilip, katledildiği, gazetelerin kapatıldığı yerde basın özgürlüğünün söz edilemezse, devrimci-sosyalist gazete ve çalışanlarına sahip çıkılmadan da basın özgürlüğünün savunulamayacağına inanıyorum.

Basın üzerindeki tüm baskılara ve sansüre boyun eğmemek; birliği, dayanışmayı, örgütlülüğü her koşul altında daha da güçlendirip hayata geçirmek gerektiği ülkemizin değişmeyen bir gerçeğidir.

Bitirirken, sizleri bu duygu ve inançla tekrar coşkuyla selamlıyor, tüm basın emekçilerine sevgi ve selamlarımızı iletıyorum.

Basın kime "özgür?"

Gazeteciye öğretilen birinci ders; gerçeklerin peşinde koşma dersi. Bu açıdan bilinen temel çıkarım: Bir haberi belirleyen, o haberin gerçek olup olmamasıdır. Ancak meslekte yeni bir ayırım ortaya çıktı: Bu haber örgütlü mü? Değil mi? Gazetecilik literatürüne yeni bir kavram sokmayı başardılar: "Örgütlü haber..."

Bu saatten sonra iktidarın işine gelmeyen haber, "Örgüt"ün haberi. Yazan içeriye tıkalı!

Haberin gerçekliği ise kimsenin umurunda değil. Tartışma konusu bile değil.

İktidarın hizmetindeyse gazetecilik faaliyettir. Değilse "yasadışı örgüt"ün talimatıyla yapılmıştır.

Bu, basın özgürlüğü hakkabazlıdır. Çünkü tutuklama yasaları da kılıfına bu şekilde uyduruldu, "kimse gazetecilik yaptığı için içeride değil. İçeride olanlar örgüt üyesi" deniyor. Tutuklama, gerçekleri gizlemenin yöntemi haline gelmiş durumda. Tutukluğun kendisi ise bizi bir delil gibi Başbakan'ın diline dolanmış ve bu şekilde gazetecileri itibarsızlaştırma tam gaz devam etmektedir.

HEP BİR "SUÇ" BULUNUYOR

Sistemin ideolojik hegemonyası ancak devletin "zor"uyla anlam kazanıyor. Hakim sınıfların gayrimişru işlerini ortaya çıkararak sindirme yöntemi her yerde aynı. Wikileaks sorumlusu Jullien Assange'ın tutuklanması ile Aydınlık, Ulusal Kanal ve Odatv yöneticilerinin, diğer gazeteci-yazarların tutuklanması aynı olay.

Diktatörler asla bir muhalifi, muhalif olduğu için hapse atıyorlar. Hep bir "suç" bulunuyor...

MIZRAK ÇUVALA SİGMADI!

Başbakan'ın yolsuzluk ve ucube planlarının olduğu telefon konuşmalarını haber yaptık.

Dünyanın neresine giderseniz gidin bahse konu olay haber olur ve başbakanın hesabı istenir.

Türkiye'de ise haberi yapan tutuklanır. Gerekçesi bayattır: "Belgesini örgütten aldı."

KİŞİLERE DEĞİL GERÇEĞE SAYGI

Oysa bir gazeteci haberin kaynağından çok haberin kendisiyle ilgilenir. Gazeteci "gerçeğe" kendisi için doğuracağı sonuç ne olursa olsun, halkın gerçeği bilme hakkının gereği olarak saygı duyar. Ve ona bağlı kalır. Her türlü baskıyı reddeder ve yayın kurulu dışında hiç kimseden

Deniz YILDIRIM

Silivri
1 Nolu Cezaevi

talimat almaz. Bu ilkelerle bir habere bakış açımız belgenin kimin arşivinde bulunup bulunmadığı değildir.

Söz konusu olan kamu yararı ise kişilere değil gerçeklere saygı duyulmalıdır.

Hiçbir haberimiz yalanlanmadı. Bir belge, dosya varsa elimizde, gerçeklere güveniyorsanız haber yaparsınız. Ergenekon hakimleri 2-3 yıl tutuklar diye düşünmezsiniz. Haberlerin içeriği ile ilgili hiçbir açıklama yapamayanlar, örgüt bağlantısı saçmalığına devam ediyorlar.

YAVUZ HIRSIZLAR

Halkın cebine ellerini atmışlar. Biri hırsız var dedi mi, Ergenekon diye içeri tıkalıyor. Bir gazeteci eve giren hırsızı belgesiyle kamuoyunun önüne koyuyor. Yargının yapması gereken işi, yani suçu ortaya çıkarıyor. Ancak o "yargı" niye ortaya çıkardın bunları, bu belgeyi nereden buldun diye gazeteciyi içeri atıyor. Yani, "yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor."

Şimdi basın kuruluşlarına, "Benim kulluğumu yapacaksınız" talimatı veriliyor. Reddettiğimiz için tutukluyuz. Bir habere 57 yıl hapis istemek zorbalıktan ve faşizmin hukukundan başka bir şey değildir. Medyasıyla, sivil toplum kuruluşlarıyla, partileriyle iktidarı sorgulama hakkından vazgeçilemez.

Halkı esir etmek sorgulanır. Sorgulayanlara yapılan baskılar, tarih sayfaları faşist hükümetin gestapoları diye yazar. Bugün Hitler, Batista, Suharto ve Pinochet'nin "görevlileri" nasıl yazıyorsa...

GERÇEK HEP YÜRÜYECEK

Şu an iktidarda olan "kontrgerillanın" ve "psikolojik hareket merkezinin" temel stratejisi, yalnız AKP'nin işine gelen uydurma belgeleri gazetelere sızdırarak değil, AKP'nin işine gelmeyenleri de gazeteciyi tutuklamak marifetiyle hasır altı etmektir. Yargılanışımızın başka açıklaması yoktur.

AKP'nin yolsuzlukları ve ucube planları, savcılar ve bazı hakimler kullanılarak bugün gizlenebilir. Ancak bunun hesabı istenecektir. Emile Zola şöyle seslenmiştir: "Gerçek yürüyor ve hiçbir şey onu durduramaz!" Biz Silivri'de, boyun eğmiyoruz. Kalemlerimizi kırmıyoruz. Daha da sivriliyoruz.

“Ergenekon Ergenekon diyordunuz, bakın şimdi siz de Silivri’desiniz”

Nedim ŞENER

Silivri 2 No'lu Kapalı L Tipi Cezaevi

Silivri 2 No'lu Kapalı L Tipi Ceza ve Tutukluhanesi'nin girişinde beni Bakırköy Adliyesi'ne götürecektir jandarma ve aracı beklerken, odaya, İnönü Üniversitesi eski rektörü ve Ergenekon davası sanığı Fatih Hilmiöğlü girdi.

Bir iki dakika sonra da aynı davada yargılanan Prof. Dr. Yalçın Küçük getirildi. İnfaz Kuruma memurlarının nezaretinde selamlaşp tanıştıktan sonra küçük bir sohbet yapacak zamanımız oldu. İlk sözlerden sonra Hilmiöğlü, sanırım bir süredir içinde tuttuğu ve zamanı geldiğinde yani karşılaşmamızda söylemek istediği cümleyi yüzüme söyledi: "Eee... Dışarıdayken Ergenekon, Ergenekon diyordunuz, bakın şimdi

siz de buradasınız" dedi.

Evet, ben de, Ahmet Şık da, Fatih Hilmiöğlü, Yalçın Küçük ve diğer dört kişiyle birlikte Silivri 2 Nolu Kapalı Cezaevinde "Ergenekon Terör Örgütü" üyeliği iddiasıyla neredeyse dört aydır tutukluydum. Elbette nerede olduğumu biliyordum ama Hilmiöğlü başka bir şey söylemek istiyordu.

"Fatih bey, benim Ergenekon davasıyla ilgim, Hrant Dink cinayetiyle ilgilidir. Ergenekon'da yargılanan bazı sanıklarla Dink cinayeti sanıkları arasındaki bağlantıya dikkat çektim. Burada Danıştay saldırısı yargılanıyorsa Dink cinayeti dosyası da Silivri'de yargılanmalıydı. Ergenekon'u da yargı kesin kararını verene kadar iddia boyutuyla ele aldım" dedim.

Hilmiöğlü, buca yılın profesörü, o, kendine göre bana dersini vermişti. Açıklamamı dinleyip dinlemediğine emin olmadan, jandarma ve nakil aracı geldi. Hilmiöğlü ile Küçük'ü Silivri kampüsündeki duruşma salonuna götürdü. Beni Bakırköy Adliyesi'ndeki duruşmama götürecektir Jandarmalar ile nakil aracı da biraz sonra kapıya yanaştı.

Silivri - Bakırköy arasında 1-1,5 saat süren yol boyunca düşünürdüm. Hilmiöğlü her ne kadar sitem ediyor gibi konuşuyorsa da benim ve Ahmet'in durumunu da özülü bir şekilde özetlemişti. Bir yandan memleketin kanlı geçmişinde imzası bulunan "Derin" yapılarla uğraş ve kaleminle buna karşı dur, değil asker, sivil otoritesi, mahalledeki abi otoritesine hatta aile büyüklerinin otoritesine isyan et ve her vesayete karşı çık... Sonra da demokrasiye zehirleyen bir başka vesayetçi zihniyetlerin bir arada olduğu Ergenekon adı verilen yapının üyesi olmakla suçlan.

Bizim de zaman zaman konuştuğumuz bu durumun Hilmiöğlü'nün ağzından ama bir başka amaçla tasvir edilmesi bana ilginç geldi. Evet, ben ve biz Ergenekoncu olmadığımızı biliyorduk, silahlı terör örgütüne üye değildik ama işte Silivri'deydik. Hem de dört aydır. Zor bir durum bizimkisi...

Hilmiöğlü aslında birçok Ergenekon davası sanığının da düşüncesini dile getirmişti. O, bir akademisyen nezaketiyle bu kararını söyledi. Ya Veli Küçük, Kemal Kerinçsiz dahil diğerlerinin akıldan neler geçmişti?

Oysa 2008 yılı Mayıs ayından beri gece gündüz üzerinde çalıştığım meslektaşım Hrant Dink cinayeti ile Ergenekon davasının birleşmesi için iki kitap, 100'e yakın haber ve yazı yazmış, çıktığım her televizyon kanalında bunun delillerini ve şemalarını sallamıştım.

ÖLÜDEN KARDEŞ OLUR MU?

Tam zamanlı olarak Hrant Dink cinayetini araştıran bir gazeteci oldum. Bir de kardeşim oldu. İnsan bir ölüyle kardeş olur mu? Evet, oluyormuş. Ben neredeyse 3,5 yıldır kardeşim olan Hrant Dink'in

katline göz yuman devlet görevlilerinin peşinde yaşadım. Hrant Dink ile konuşmam gerektiğinde, onun öz kardeşleri Hosrof ve Yervant'ın yanında aldım soluğu. Üç yıldır en çok telefonla konuştuğum ve görüştiğim Hosrof ve Yervant idi.

Her bulduğum belgeyi, bir ipucunu onlarla tartıştım. Bunları yazınca çok şeyin değişeceğini düşündüm hep. Evet, çok şey değişti. Türkiye ve dünya kamuoyu Hrant Dink'in devletin polisi, jandarması ve MIT'in gözü önünde öldürüldüğünü gördü, ihmali ya da kastı olan tüm devlet görevlilerini isim isim öğrendi. Ama yalnızca öğrendi. O kadar. Hepsini terfi ettiler, bazıları müsteşar, bazıları vali, bazıları müdür oldu. Jandarmalar 6 ay hapis cezası aldı. Tek ama tek bir polis yargı önüne çıkmadı, çıkarılmadı. Oysa cinayet polisin gözü önünde işlenmiş, Hrant Dink'in hayatını korumakla görevli polis, cinayetin üzerine örtmek için mahkemelere yanıltıcı belgeler göndererek adalet arayanları kör etmişti. Devletin tüm kurumlarıyla üzerine örtmeye çalıştığı cinayetin üzerindeki örtüyü ise gazetecilik, onurlu gazetecilik kaldırdı.

Eee, devlet boş durur mu? Sen misin Dink cinayetini araştıran. Önce Beşiktaş'taki özel yetkili savcılara şikayet ettiler. Polislerin şikayeti yerinde gören savcılar 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 20 yıl hapis istemiyle dava açtı. Yetmedi aynı şikayet dilekçesine bağlı olarak İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde 8 yıl hapis istemiyle ikinci bir dava. Kitapta yayımladığım şema nedeniyle Bakırköy 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde de 4,5 yıl hapis istemiyle üçüncü bir dava açıldı. Böylece Hrant Dink'i öldüren katil Oğün Samast 20 yıl hapis istemiyle yargılanırken ben 32,5 yıl hapisle yargılanan bir gazeteci oldum.

Polisimiz bununla yetinir mi? Nisan ayında bu davalar açılır açılmaz Mayıs 2009'da polise asılsız bir e-mail gönderilmiş (!)

Kimliği (M.Yılmaz) gibi içeriği de sahte olan bu e-mail'de benim "Ergenekoncu" olduğum yazıyordu. Polis sahte ve içeriği yalan olan bu e-mail ile beni bir söylentiyeye göre altı ay, bir söylentiyeye göre iki yıl indiledi. Sen misin "Dink cinayetinde istihbaratçı polislerin ihmali var" diye yazan, onlar da seni dinlerler tabii.

Bu dinleme ve takiplerden bir sonuç alamamış olacağız ki tetikçileri aracılığı ile haber üzerine haber gönderip sanal alemde Ergene-

kon operasyonunda tutuklanacak gazeteciler listesinin başına ismini yazdırmaya başladılar. Posta Gazetesi'ndeki köşemde başıma gelenleri / gelecekle yazdım. Ölüme hazırım ama Ergenekon operasyonunda tutuklanacağıma aklıma pek gelmiyordu. Tersini söyleyenlere veremeyeceğim hiçbir hesabım olmadığını, her telefon konuşmasının her yazdığının hesabını verebileceğimi söylüyordum. O yüzden tedirgin ama kendime inancım tamdı. Ben yazdığım şeylerden sorumlu tutulacağım diye düşünürken, hiç beklemediğim bir biçimde yazmadığım şeyler ve yapmadığım şeylerden sorumlu tutularak 3 Mart günü Ahmet ile birlikte gözaltına alındım ve daha sonra tutuklanarak Silivri'ye kapatıldım.

Ne Hanefi Avcı'nın kitabının bir bölümünü yazdım, ne de Ahmet'in kitabının yazımında onu çalıştırdım. Zaten Avcı ve Şık da ifadelerinde bunu teyit ettiler.

Yakında iddianame çıkar (umarım), o zaman suçumuz neymiş görür, savunmamızı yaparız. Ama dünyada gazeteciler ve kamuoyu tipki Türkiye'deki çoğunluk gibi benim başıma gelen bir "intikam operasyonu" olduğunu düşünmüyor. Ahmet'in de Ergenekon diye tarif edilen yapılara karşı olduğunu herhalde yazmaya gerek yok.

TUTUKLULUKLA DEĞİL TUTUKUYLA

Benim "gerçek" ile ilişkim tutukludur. Öğrendiğim bir gerçeği herkesle paylaşmazsam yaşayamam. İnsanın sevdiğine "seni seviyorum" demesi gibidir, bir gerçeği gazetecinin okurlara halka aktarması. Duyularınız da haberin özü olan olgular da sahici olacak. O zaman değil tutuklanmaya, ölmeye bile değer. Eee, ben de sevdiğim için ve mesleğim için nefes alır ve veririm. Sahici olarak, gerekirse almamak üzerine veririm nefesimi.

Eğer ben Hrant Dink cinayetinde gerçeği söyleyemeyecek, yazamayacaksam yaşamamın ne anlamı var? Çünkü yaşamak için vücudumuzun oksijene ihtiyacı var. Ruhumuzun da yaşaması için, ruhumuzun oksijeni adalet duygusudur. Benim için, benim için, bizim için hepimiz için Hrant Dink için adaleti ihtiyacımız var.

Bu cinayetin tam olarak aydınlatılmadığını biliyorsunuz ve ruhumuzda bir sıkıntı var hissedyor musunuz? İşte, o ruhumuzun oksijeni olan adalet eksikliğinden ve ben gazeteci olarak bu eksikliği giderilmesi için 3,5 yıl çalıştım, her bedeli ödedim ve ödüyorum.

Yazıyı bir başka anekdotla bitireyim. 3 Mart 2011'de gözaltına alındıktan sonra 5 Mart günü Sayın Savcı Zekeriyâ Özlü'nü karşılayışta çıktım. Üç avukatım da yanımdaydı. Soruların birisi 2009 yılı Temmuz ayında yayımladığım bir kitap ile ilgiliydi.

Çalıştığım Milliyet gazetesindeki şefim ile kitap üzerine yaptığımız bir telefon konuşması okundu. Konuşmada şefim bana, kitabı henüz okuyup eleştirilerini vermeyen gazeteci büyüğümün "Neden benim eleştirilerimi almadın bastırıldı. Acele etti" şeklindeki sitemini aktarıyordu. Ben de 1,5 ay önce kitabı kendisine verdiğimi görüşmeyince yayınevini isteği üzerine bastırıldığımı söylüyordum. Konuşmada ben son olarak "Ne yapayım istiyorlarsa beni işten atınsınlar" diye tepki göstermiştim.

Savcı Öz, "Bir kitap yazmak için neden işten atılmayı göze alıyorsunuz?" diye sordu.

Ben de cevap olarak "Sayın Savcım, bir savaş çıkarsa devlet bana ölümlük bir görev olan askerliği kanun ile verir. Ama iş, ifade özgürlüğü, basın özgürlüğü olunca ölmek gerekirse önce ben giderim" dedim.

5 Mart 2011 günü tutuklandıktan sonra Türkiye'de ve dünyada ortaya çıkan ifade özgürlüğü ihlalleri konusundaki fotoğrafı çekmek üzere Viyana'dan bir heyet geldi. Uluslararası Basın Enstitüsü Direktörü Alison Bettel Mc Kenzie yaptığı basın toplantısında kendisine yöneltilen, "Türkiye'de basın ABD'den daha özgürdür" şeklindeki ifadeye katılıp katılmadığı sorusuna "Dalga mı geçiyorsunuz? Ben Amerika'da gazetecilik yaptım. Orada gazeteciler hapse girme korkusu olmadan mesleğini yaparlar." yanıtını vermiştim.

Türkiye'de ise gazeteciler hapse girme riskine rağmen ve bu riski bile bile mesleklerini yapıyorlar.

Umarım bu korkular kısa sürede geride kalır.

NEDEN HAPİSTEYİZ?!

Türkiye'de yaşayıp da, birazcık toplumsal sorunlarla ilgili olan herkes bilir ki; her dönem memleketin hapishaneleri şairleri, yazarları, aydın ve gazetecileri ağırlamıştır!..

Bilinir bu coğrafyada düşünmenin, yazmanın, üretmenin, gerçekleri yüksek sesle dile getirmenin, itiraz etmenin bedelinin büyük olduğunu!..

Sayıtı hiç de az değildir bu topraklarda gazeteci, aydın cinayetlerinin!..

Payınıza yaşamak dışı şerh eğer, "Seç, beğen all!" misalidir hapis cezaları... Üstelik aylarca hiç sorgusuz sualsiz; ne için tutuklandığınızı, neyle yargılandığınızı bilmeden hapis yatmak da; 2006 yılında yürürlüğe konulan Terörle Mücadele Yasası'nın (TMY) bir ekstrasıdır!..

Bilirsiniz bu coğrafyada "minareyi çalan kılıfını da uydurur" kuralının geçerli olduğunu... Uymadığında da, hiç zorlanmadan "ben yaptım, uysa da olur uymasa da" derler. Mağdur olana ise, bedel ödeye ödeye haklılığını kanıtlamak, olmayan adaleti aramak düşer.

Anti-demokratik yasa ve baskıcı-faşizan uygulamaların hüküm sürdüğü ülkemizde, haksız yere yıllarca hapiste kalmanın, hakkınızda onlarca hatta yüzlerce yıla varan hapis cezaları istenmesinin ağırlaştırılmış müebbetle yargılanmanın da bir önemi yoktur!..

Kamuoyu baskısı olduğu bu tip durumlarda ise, devlet, hükümet adına açıklama yapmak zorunda kaldıklarında da; iknacı geleneğe uygun olarak önceden hazırlanmış, formüle edilmiş "yanıtlar" gözlerimizin içine baka baka tekrar ediliyor!..

Ahmet ŞİK ve Nedim ŞENER'in tutuklanmalarından arındırılmış kadanyla ilk kez, tutuklu gazetecilerle ilgili bu kadar kitlesel protesto gösterileri oldu. Çok sayıda meslek örgütü ve meslektaşımızın bu ortak hareketi hükümetin başı, Başbakan Erdoğan'ı bu konuda açıklama yapmak zorunda bıraktı...!

"Gazetecilik faaliyetinden dolayı hapiste yatan yoktur" dedi. Ayrıca Erdoğan, bu açıklamalarında cezaevinde 27 gazeteci olduğunu, onların da anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışmak, terör örgütüne üye olmak, cinsel istismar, nitelikli yağma, ateşli silah bulundurma, resmi belgede tahrifat suçlarından tutuklu olduğunu iddia etti...!

Erdoğan'ın açıklamasında siyasi nedenlerle adli suçları birlikte anmasının kötü bir demagoji, çirkin bir kurnazlık olduğunu belirtir geçeyim...!

Burada esas olarak biz tutuklu gazeteciler bakımından önemli bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz.

Tutuklu bulunan ve sayısı 60'ı geçen gazeteciler sorununda Başbakan Erdoğan'ın belirttiği anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışmak, terör örgütüne üye olmak, propagandalarını yapmak iddiaları şu an da tutuklu bulunan ve yargılanan gazeteciler için hazırlanan iddianamelerde mevcuttur.

Yurtsever, sosyalist basından gazete ve dergilerin sahip ve yazı işleri müdürleri bile toplama ve kapatma cezalarına gerekçe olan yazılar nedeniyle yargılanırken, illa ki yasadışı bir örgüte bağlantısı kurularak hazırlanmış iddianamelerle yargılanıyorlar.

Dolayısıyla Başbakan Erdoğan'a ve yine aynı doğrultuda açıklama yapan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e bu açıklamaları yapma olanağını veren Terörle Mücadele Yasası gerçeğini görmeden, bu ucube, baskıcı, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alan yasanın kaldırılması için mücadele etmeden, Türkiye'de gazetecilerin, yazarların, aydınların tutuklanmasının önüne geçilemeyeceği görülmektedir.

2006 yılında yürürlüğe koydukları TMY bugün bütün ilericiler, demokrat aydın, sosyalist her meslekten bireyin ve kurumların tepesinde Demoklesin kılıcı gibi sallandırılmaktadır. Ve ne yazık ki, Ahmet ŞİK ve Nedim ŞENER'in tutuklanmalarına kadar bu gerçek maalesef görülmüştür. Tutsak gazeteciler açık baskı, çok az sayıda meslektaşımız ve kurumun dayanışma çabalarıyla tutsaklığımızı yaşayageldik.

Daha dün kadar (ki, bugün de önemli oranda bu durum geçerlidir) devletin, hükümetin bu tipten iddiaları yaygın medyada çalışan gazeteciler ve meslek örgütlerimizce de itibar görmüş, gömektedir!..

Evet! Geniş bir kesime göre, Basın ve RTÜK Yasası'na göre kurulmuş ve yayın faaliyeti yürüten kurumlar ve çalışanlar; radyo, televizyon ve gazete olarak değerlendirilmeyen. Buralarda çalışanlar da gazeteci görülüyor. Yıllardan beri ortada kocaman bir gifte standart ve keyfiyet var. Devlet ve hükümetler de, bu yaklaşımları arkasına alarak, anti-demokratik, faşizan yasalarnı yürürlüğe koyup, uyguladı, uyguluyor!..

En genel hatlarıyla çizmeye çalıştığım bu tabloya ilericiler, yurtsever ve sosyalist basının payına düşen eksik ve zaafırları da ekleyerek bitireyim yazımı!..

Esas olarak muhalif basının kendi çalışanları, baskı ve sindirme fiilen kendine yönlendiğinde sesini yükseltmesi...!

Türkiye'de anti-demokratik, baskıcı, faşizan yasalarn yürürlükte olmasını "kanaksamak" ve bu tip saldırılar çok kontusu olduğunda, ilk anda bir tepki gösterip, devamını getirmemek, mücadeleyi genelleştirme üzerine planlar yapmamak...!

Saldırı kime yönelirse yönelsen, bunu kendisine yönelmiş bir saldırıymış gibi algılayıp, buna uygun bir refleksi, hareketi örgütleyip, karşı duramamak!..

Ve bir de, tutuklu gazeteci herhangi bir nedenle çalıştığı kurumla arasında bir mesafe koymayı tercih etmiş sayet; ilgili kurumun cehaletle-sakillığı birleştirerek tarihi yeniden yazmaya kalkışmaktan tutun da, o gazeteciyile ilgili haberleri gömmezden gelmeye, sansürlemeye, ellerinden gelse tutuklu gazeteciler listesinde adını çizmeye kadar düzeyüstü davranışları da eklediğimizde; biz tutuklu gazetecilerin durumuna dair tablo en genel hatlarıyla ortaya çıkar...!

Sonuç olarak; TMY kaldırılmadıkça, basın üzerindeki anti-demokratik baskılara son verilmedikçe, bugün bizi tutsak eden yasalarn bir gün size de, herkese dokunabileceğini...!

Basın meslek örgütleri başta olmak üzere, tüm meslektaşlarımızın, basının duyarlı olması gerektiği beklentimi(z) tekrar etmek istiyorum.

Sansürün "kaldırılışı"nın 103. yıldönümünde hoş geldin TUTUKLU GAZETE!..

Emek veren tüm meslektaşlarımızın, kişi ve kurumların eline, emeğine sağlık!.. Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu içerisinde yer alan tüm kurum ve şahıslara teşekkür ve sevgilerimi gönderiyorum.

Füsun ERDOĞAN

Kandıra 2 Nolu T Tipi Hapishanesi

'İddialar gerçeği değiştirmez'

Her ne kadar Başbakan ve hükümet yetkilileri tarafından her fırsatta gazeteci olmadığımızı yönelik değerlendirmeler yapılsa da, bugün yetmiş yakın insan gazetecilik mesleğini icra ettikleri için cezaevinde tutulmaktadır.

Tutuklu bulunan bu insanların hakkında kimi Ergenekon, kimi KCK ve kimileri farklı "illegal örgütlere" üye oldukları ya da propagandalarını yaptıkları gerekçe ve iddiaları öne sürülmüş olması bu gerçekliği değiştirmez. Kaldı ki, hiçbir düzen, kendine muhalif olan insanları, muhalif oldukları gerekçesine dayanarak tutuklamaz. Bunun için mutlaka kendine göre yasal kılıflar bulacak ve bunu toplum nezdinde meşrulaştırmaya çalışacaktır. Bugün de yapılan bunun ötesinde bir şey değildir. Bunun en somut örneği mevcut tutuklu bulunan tüm meslektaşlarımızın üzerinde yasadışı olarak değerlendirilebilecek bir şeyin ele geçirilmemesi olmalıdır.

SEYİTHAN AKYÜZ

Adana Kürkçüler Cezaevi

Ama "ileri demokrasiyle" övünen iktidar, anlaşılabilir fotoğraf makinelerini molotofkokteyli, kameraları el bombası, kalemleri ise suikast silahı olarak görüyor. El insaf demekten başka ne denir bilemiyorum. Yaşadığımız bu çağda özgürlükler önünde bu kadar engellerin olması tek kelimeyle bu güzelim ülkeye haksızlıktır. Soruyorum "ileri demokrasi" diyenlere; siz ül-

keminiz dünya sıralamasında yüz bilemem kaçınıcı basamağında yer almasını içinize nasıl sindirebiliyorsunuz? Bu utanç verici tabloyu değiştirmek yerine, gazetecilere "terörist" yaftası yapıştırmak ve onları zindanlara atmayı kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz? Bu insanlar kimi öldürmüş, kimin malına mülküne el koymuş ki "terörist" oluyorlar? Biraz insaf ve vicdan diyorum. Ama maalesef gerek Başbakan, gerekse hükümet yetkilileri ve onlara yakın bazı medya kuruluşları, her fırsatta bizi birer "terörist" gibi topluma sunmaya devam etmekte. Özellikle yakın bir zaman öncesine kadar aynı uygulamalara maruz kalan ve haklı olarak haykıran bu

medya kuruluşlarının bugünkü tutumlarının bizleri derinden üzdüğünü belirtmek isterim. Zira "terörist" olmadığımızı ve sisteme muhalif kimliğimizden ötürü bugün zindanlarda olduğumuzun, en çok da bu meslektaşlarımız tarafından bildirildiğini iyi biliyoruz. Buna rağmen bu tutumların en az zindanda esaret altında olmak kadar bizleri acıttığını belirtmek istiyorum. Bundan dolayı tutuklu bir meslektaşları olarak bu medya kuruluşlarından bırakın bizleri savunmayı, birer "terörist" gibi bizi topluma sunmaktan vazgeçmelerini istiyorum. Bu arkadaşlardan böylesi ahlakî bir tutumu beklediğimizi sizler aracılığıyla iletmemiz gerekir. Gerek çıkaracağımız gazetede, gerekse diğer eylem ve çalışmalarımızda bu hususun daha fazla işlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bizimle ilgili yapılan değerlendirmeler ve yayınlarda, koşullarımızdan ötürü kendimizi yeterince savunma imkanına sahip değiliz. Bu nedenle siz duyarlı insanlara daha fazla sorumluluk düşüştüğünü kanıslandırayım. Bizlerin neden tutuklandığımız ve topluma doğru bir şekilde anlatılması temel beklentimizdir. Yapılacak böylesi anlamlı çalışmalar, zindandaki esaretimizin yarattığı acıyı hafifletecektir. Zira bizim sesimiz olacak başka kimsemiz yoktur.

Bunların yanı sıra son dönemlerde belli bir ortaklaşma oluşmuşsa da hâlâ muhalif kesimlerin yeterince güçlü bir

dayanışmayı ve birlikte mücadele etme stratejisini yakaladığını belirtmek zor. Örneğin sistematik bir şekilde baskıya maruz kalan Kürt basın-yayın kurumlarına sahip çıkma çok zayıf kalmaktadır. Elbette düzen sahipleri için Kürt-Türk fark etmiyor. Muhalif olan hepsine yöneliyor ve inanılmaz baskılar uyguluyor. Ama burada Kürt basın kurumlarına özel yönelimler bulunuyor. Bunu görmek ve bunun için daha fazla sahip çıkılması gerektiğini düşünüyorum. Bu söylediklerimin Kürt basın kurumları için de geçerli olduğunu belirtmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, birçok arkadaşlarımızın beklenti ve görüşlerini sizlerle paylaşacağımı bildirdiğim için fazla uzatmak istemedim. Ben de kısaca bu düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim. Kendimle ilgili olarak da kısaca sunları paylaşabilirim. Ben yaklaşık 20 aydır "KCK Adana basın sorumlusu olmak" iddiasıyla tutuklu bulunuyorum. Bu 20 aylık süreç içerisinde her ne kadar iki duruşmaya çıkarılmışsam da halen ifadem dahı alınabilmiş değildir. Bir dahaki duruşmada 15 Eylül 2011'de yapılacak. Bu da demek oluyor ki bu tarihe kadar tutuklu kalmaya devam edeceğim.

Tekrardan bu anlamlı çalışmamızdan dolayı sizleri kutluyor, selam, saygı ve sevgilerimi gönderiyorum. Özgürlüklerin sınırlanmadığı ve herkesin rengi ve fikriyle yaşadığı bir dünya dileğiyle...

Sendikasılaştırılmış basın tutukludur

TÜRK basını, aslında sendikasılaştırma hareketine maruz kaldığından beri tutuklu değerli dostlar. Bugün bizlerin hapislere tutulması, o sürecin somut, kanlı-canlı acı sonucu, o kadar!..

Yıllar önceydi, AB'nin resmi gazetesini denilen gazetesinde yayımlanan, ama kısa süre içinde apar-topar iptal edilen bir karar okumuştum. Karar, Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasi açıdan üyeliğe ehil olup olmadığına ilişkindi. Doğu Avrupa ülkeleri ile üyeliğe müzakereleri çoktan başlamış ve söz konusu kararda, Türkiye'nin birçok açıdan bu ülkelere göre, üyeliğe daha ehil olduğu vurgulanıyordu.

Benim asıl dikkatimi çeken ise AB'ye çok şaşırıcı ve ilginç gelen bir Türkiye gerçeği veya normalinin altını çizilmesiydi. Mealen aktarıyorum; yaşayan tüm ekonomik sıkıntılara rağmen Türklerin bunları nasıl aşip, ayakta kalabildiği sorgulanıyor, ardından şu tespit yapılıyordu: "Türklerde aile bağları o kadar güçlü ki, sıkıntı olduğunda bulguru, tarhanası, mercimeği köyünden gönderiliyor, ana-baba evini-aşını evli çocuklarıyla paylaşıyor. İşte Türkleri bu dayanışma ayakta tutuyor..."

Batılılara "mucize" gibi gelen bu dayanışmanın adı bence basında da "sendika" idi, sendika olmalıydı. Ne zaman ki gönüllü veya zorunlu bundan vazgeçtik, vazgeçirildik, işte o zaman "tutukluluk" dönemimiz başladı. Bizim oralar da bir söz vardır, "Dış kalaylı, içi vavyaylı" diye... Medyamız da görünüşte çağ atladı, en son teknoloji ve haberleşme imkanlarına kavuştu, ama asli unsurunu, "insan-çalışanı" unutuldu. Unutulan unutturmayacak ya da milletvekillerinin, milletin değil, liderin vekili olması misali, gazetecileri patron veya siyasinin iki dudağı arasına mahkum etmeyecek, gazetecilerin patron veya iktidarın değil, milletin hak ve çıkarlarının sözcüsü olmasını sağlayacak tek bir güç vardır biz gibi ülkelerde; o da sendikadır.

Yine yıllar önceydi... gazetecilerin sendikası, toplu sözleşmesi, mesaisi vs. vardı. Merhum Turgut Özal bir haberimden dolayı çalıştığım gazeteden atılmam için patrona baskı yapıyordu. Bense o günlerde senelik izindeydim. Şimdilerde "Ergenekon" tutuklusuz gazetecilerden Nedim Şener ve Ahmet Şık dışında kimseyi tanımadığımı söyleyen Nazlı Ilıcak, beni telefonla buldu, akıbetimi bildirdi!.. Ama aramızın asıl sebebi bu değildi, izmini uzatmak için gerekirse rapor alıp, göndermemi istiyordu. Neden mi? Toplu sözleşme görüşmeleri sürüyordu, iznimi uzatarak, imzalanacak sözleşmeden yararlanmamı, böylece mağduriyetimin bir nebze de olsa telafisini arzulu-yordu tüm samimiyetle... Nazlı Hanım'ın bu gayreti, muhtemeldir ki, eşi rahmetli Kemal Ilıcak'ın bilgisi dahilindeydi. Demem o ki, bir zamanlar siyasilerin bakılan karşısında patronların dahi, mağdur gazeteciler için en büyük güvence gördüğü/sayıdığı sendikaydı...

Hasılı kanaatimce, Türk medyasının tüm kesimlere örnek olacak gerçek ve büyük bir dayanışma sergileyip, "tutuklu" halden kurtulmasının ilk adımı yeniden, güçlü bir sendikalaşma hareketinin başlatılmasıdır.

Bizlerin "esaretten" kurtulmasına gelince; eminim ki tüm hukukçular, Hukuk Fakültelerinde öğrendiklerinin A'dan Z'ye nasıl ters yüz edildiğini görüyor, bunun şoku içinde de bizlere yardım elini uzatamıyor!.. Hepimizin gözleri önünde Türkiye için ayrı bir hukuk yazılıyor, yetmiyor yandaşlar-karışlar şeklinde ikili bir hukuk sistemine geçiliyor... Bir ülkede;

- Bakamın, sırf kanunların üzerinden atlayıp, pratik çözümler bulduğu için öven,

- Çıkarılan kanun veya yapılan atamalar, hukuka aykırı bulan yargı organlarına savaş açan,

- "Yargı bana karışmasın" diyebilen,

- Evrensel hukukun özü olan "berâet-i zimmet esastır" ilkesini ayaklar altına alıp, daha iddianamesi hazırlanmamış bizleri "terörist" ilan edip, yargısız infaza tâbi tutan,

- Ve tam 17 yıl öncesinden, "Bu hukuku hazırlayanlar, bu düzenin kaldırılmasını maşası olacaklar" gibi hedef

Müeyesser YILDIZ

Silivri
8 No'lu L Tipi
Kapalı Cezaevi

koyan yöneticilerin olmasın normal midir?

Bunların yanına Türkiye söz konusu olduğunda, Kopenhag kriterlerinin birincisi, hukukun üstünlüğünden sadece ve sadece "askerlerin yargılanabilmesini" anlayan, yasak savma kabilinden de sadece iki gazeteci için sesini azıcık yükseltirken, diğerlerini "Ergenekoncu" sayan bir Batı anlayışını koyun... İşte huzurlarımızda, "En ileri demokrasi... En ileri hukuk!.."

Bu şartlar altında cezaevindeki bizlerin tek tek mücadelesi, hatta medyanın topyekun mücadelesinin dikkate alınması, sonuç vermesi ne kadar zor, değil mi?..

Başta tüm hukuk adamları, barolar, üniversiteler ve de maddi veya manevi bağlantılarını bir tarafa bırakabilecek sivil toplum örgütlerinin bu mücadelemize omuz vermesinin sağlanması, inanyorum ki, sadece bizlerin değil, medyanın ve beraberinde herkes için gerekli hukuk ve özgürlüğü getirecektir.

MÜYESSER VE MİLAĞİÇ

Biliyorsunuz, Bosna savaşında 8 bin sivilin öldürüldüğü Srebrenitza katliamının sorumlularından Sırp Komutan Ratko Mladić 16 yıldır sonra geçtiğimiz 27 Mayıs'ta yakalandı. Ve o Mladić sadece bir hafta sonra 3 Haziran günü hakim karşısına çıktı. Hakkında 11 suçlama vardı, iddianamesi ise toplam 38 sayfaydı.

Bir de biz tutuklu gazetecilerin haline bakalım; 3-4 yıldır cezaevinde oldukları halde hala neyle suçlandığını bilmeyen, ama iddianameleri binlerce sayfayı bulan arkadaşlarımız var. Son dağda tutuklanan bana gelince, 4 aydır cezaevindeyim ve halen ben de suçumu bilmiyorum. Dahası hakkımdaki iddianamenin ne zaman hazırlanacağı da bilinmiyor!..

Demek ki bizler Sırp Kasap Mladić'ten daha ağır ve korkunç suçlar işledik!..

Ve Mladić'in cezaevi şartları; Hollanda'nın en lüks mahallelerinden birinde bulunan bir cezaevinde kalıyor... Hücresi çok konforlu, uydu bağlantılı TV'si bile varmış. Hücresinin kapısı gece ve yemek saatleri dışında açık tutulduğu için diğer mahkumlarla rahatça iletişime geçme, ailesiyle rahat görüşme imkanı varmış. Bunları bırakın, 1994'te intihar eden kızının mezarını ziyaret etmesine bile izin verilmiş.

Silivri'nin şartlarını anlatmama gerek yok, az-çok biliyorsunuz... Sadece şu kadarını belirteyim; su verilme programına göre yaşıyoruz!..

Demek ki bizler Mladić'ten daha tehlikeliyiz!..

Bir örnek de ülkemizden... Yıllar önce adamlarıyla birlikte polis karakolunu basıp, gözaltındaki oğlunu kaçıran eski milletvekili hatırlarsınız... Bu zat 5 yıl önce 18 kişiyle birlikte gözaltına alındı. Örgüt kurma, örgüt üyesi olma ve ihalelere fesat karıştıran suçlarından... Ağır Ceza Mahkemesi'nde ki ilk duruşmada kendisi ve 16 arkadaş tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı, sadece oğlu tutuklu kaldı. Ama 1 ay sürdü tutukluluğu ve avukatların itirazı üzerine o da serbest bırakıldı. İşte bu davanın geçen 11 Haziran'da karar duruşması vardı... 4 kişi 28'er yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu cezayı alanlar arasında o eski milletvekili de vardı ve hakkında "yakalama" kararı çıktı.

Ne karakol bastık, ne örgüt kurduk, ne de ihalelere fesat karıştırdık... Ama bizler tutuklu... Kimimiz yıllardır bu halde yargılanıyor, ben ise ne zaman hazırlanacağını bilmediğim iddianameyi bekliyorum Silivri hapis-hanesinde!

Demek ki bizler sadece Mladić'ten değil, 28 yıl hapis cezasına çarptırılmaları gerektiren suçları işlemelerine rağmen 5 yıl tutuksuz yargılanabilenlerden de daha tehlikeliyiz!..

Ama hayır, bizler ne Mladić'iz, ne örgüt, ne de çeteyiz... Sadece ve sadece gazeteciyiz!.. Maruz kaldığımız haksız, hukuksuz saldırı, iftira ve zulümlerin bu soğuk duvarları aşmasında gözümüzü, kulağımızı, dilimizi, elimizi, kalemimizi kullanalım. İyi ki varız!

"TUTUKSUZ GAZETE"lerde buluşmak dileğiyle, Silivri'den kucak dolusu sevgi, saygı ve selamlar.

Mazlum Erenç'i'nin anısına...

Müzik Barış ve İnci ablasının iç burkan arkadaşlığının ve bir zamanlar -aslında her zamanlar-Türkiye'sinin görünmeyen yüzlerini anlatan romanının ve filminin adı Uçurtmayı Vurmasınlar...

En tabii insani taleplerin nasıl vahsetle, zalimce bastırıldığını, iki yüzlüğü, işgüzarıcı memur mantığını ve çocukluğun o el değmemiş, kirlenmemiş insan özünü, kafaya dank ettirerek anlatıyor Uçurtmayı Vurmasınlar.

Defalarca izledim filmi, hiç sıkılmadım... Her defasında Barış'ın hüznüyle hüznüleniyor, ağlamasıyla ağlıyor, gülüşüyle gülüyor, heyecanıyla heyecanlanıyor ve "Uçurtmayı Vurmasınlar" deyişleriyle sitem ediyor insan; küfrediyor, insanlığından utanıyor... O minik yüreğin burkuluşunu izlemek, uzayıp bir şeyler yapamamak çileden çıkarıyor insanı.

Film baştan sona tamdik bize; ezilen, hakları gasp edilen, sömürülen, dili, kimliği, kültürü inkar edilen, asimile

edilmeye çalışılan insanlardan, halklardan, sınıflardan izler taşıyor. Daha dün belki, belki saatler önce, belki de şu anda o filmin sahneleri yaşanıyor, aynı anda, birçok yerde, parçalanmış, her parçasına zulüm dağıtılmış ülkemizde.

Hani büyük tehlikelerin anlatıldığı zamanlarda söylenen bir söz vardır: "Hayatım bir film seridi gibi geçti gözlerimin önünden." İşte bu da bizim hayatlarımızın film seridi: Uçurtmayı Vurmasınlar.

-Adın ne?
-Barış!
-Suçun ne?
-Düşünmek, kitap okumak...

Barış'ın hayatı keşfi, anlamlandırması, hakları gasp edilen, sömürülen, dili, kimliği, kültürü inkar edilen, asimile

Bedri ADANIR

Diyarbakır
D Tipi Cezaevi

Sorularına ya masum yalanlar cevap olmuş hep ya da sabırla beklemiş, umut etmesi öğretilmiş, öğütlenmiş...

-Niye uçmuyor İnci?
-Uçar bir gün...

10 yaşındaki İrlanda'da bir çocuğun okuduğu bir şiiri dinlemiştim, "Neden?" diye soruyordu; "Anlatın bana, neden?" Barış da gözleriyle soruyordu: "Neden?"

"Anlatın bana, neden?"
Her şey neden böyle olmalı?

Başka bir şekilde de olabilirdi!

Anlatın bana neden?

Anlamıyorum, insanlar neden birbirlerini incitiyor, neden?

"Neden"e gelmeden önce...

Duydunuz mu, 2011 Türkiye'sinin

de bir Barış'ı var, adı Ağır (Ateş). Annesiyle Urfa hapisanesinde. Babası da hapiste. Ve biliyor musunuz? Ağır'ın saçları ağarmış, daha 3 yaşında; 1,2,"3"..."

Neden?
Zulüm, korku onursuzlaştırabiliyor insanları ve onursuzlaşan insanlar cellatlarına dönüşebiliyorlar ne yazık ki! Belki de "neden", bu onursuzlaşan insanlardı.

Ama "insanlık onurunun hakkını vermenler de var." Var ki insanlık demokrasi gibi bir değer yarattı kendine. Var ki umutluyuz, var ki hala uçurtmalarımız geziniyor semalarda.

Ama zulüm de var! "Uçurtmayı Vurmasınlar!" diyen çocuklarımız var hâlâ... O halde haydi, hep beraber haykıralım: "Uçurtmayı Vurmasınlar!" Haykıralım: "Ağır'ın saçları ağarmasın!" Haykıralım: "Düşünenler, kitap okuyanlar" hapsedilmesin!" Haykıralım: "İnce Memed'in mağarasına vahşiler basmasın" diyelim.

Haykıralım!

'Neden hapis hane edeyiz?'

Hatice DUMAN
Gebze M Tipi Cezaevi

Sosyalist, Kürt ve diğer muhalif gazeteciler ve aydınlar, halkın özgürlüğüne açılan penceresi olmuşlardır. Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptığım Atılım Gazetesi'nin de devletin her türlü sistematik terörüne maruz kalmasının nedeni budur. Elbette bu durum gazeteyi yayımlanmamızın önde büyük engeller doğurdu. Ama yayın hayatımız boyunca asla bu teröre boyun eğip hakikatlerden uzaklaşmadık. Dahası siyasal iktidarın yanına yöresine düşmedik. Objektifimizi gerçeğe zundladık. Bu yüzden tiranların hedef tahtasında olduk her zaman. Benimle birlikte birçok çalışanın tutuklu olması, ağır hapis cezalarına yitirilme çalışmaları aklımızın ve yüreğimizin rotasını hiçbir zaman değiştirmedi. Gazetemizin her sayısını topladık, yargılandı ve ceza aldı. Sadece biz değil, bugün yüzü aşkın basın şehidiyle, birçok tutsak arkadaşımızla bir basın onuru abidesi gibi duran Kürt basımında söz etmemek basın özgürlüğüne en büyük darbeyi vurmaktır. Bir de otosansür, devlet sansürüne karşı güçlü bir duruş sergileyen arkadaşlarımız var Ahmet Şık, Nedim Şener gibi onurlu duruşlarıyla muhalif kimlikleriyle özgür basın geleneğine güç katan bu arkadaşlarımız aylardır hapis hane ve ne yazık ki, sansürün kaldırılışının 103. yılına günler kala böyle bir karanlık tabloyla karşı karşıyayız.

Sansürün kaldırılışının 103. yılında da 70 arkadaşımızla birlikte havalandırılmadan gökyüzüne özgürlük şarkları ulaştıracağız. En başta hapis hane oluşumuz sansürün hâlâ yerli yerinde durduğunu gösteriyor. Dahası bu durum "basın özgürlüğü'nün, Başbakan, Cumhurbaşkanı ve bilumum devlet erkânının sözlerini süsleyen bir teraneden başka bir şey olmadığını kanıtıyor ziyadesiyle. Gazetecileri kırk metre kareye tükayan bu sansür sistemi hala tıkır tıkır işlemektedir. Faşizm zaman hakikatleri ters yüz eder ve medya-sıyla, basınıyla halkı yalanlarla alkışlatır.

Gazetecilerin hapis hanelere tükılması ise bu manipülasyonu kolaylaştırır. Gerçekler duvarların ardında kaldıkça yalanların saltanatı sürüp gider. Baskı, terör burada bitmez. F Tipi tecrit zindanlarında bütün varlığını, değerlerinden vazgeçmen istenir. Hücre basılır ve kitabını arar bir dolu iktidar uşağı... Roland Barthes, "faşizm konuşma yasağı değil, söyleme mecburiyetidir" sözünü yaşamın içinden çekip çıkarmıştır ne de olsa. Hapis hane de, dışarı da fark etmez, bütün toplum AKP iktidarına biat etsin istenir. Fakat her zamanki gibi şimdi de buna güçlü bir itirazımız var. Hapis hane edeyiz, çok bir yazımla karşı karşıyayız. Ama yine de "bize gücümüz yetmez" diyoruz bir kez daha. İktidarın olanakları bize açılmadığı gibi çok kıstıllı olanaklarımız da el konuluyor. Ancak buna rağmen aklımızla ve yüreğimizle hakikatlere doğru yolculuğumuzu sürdürüyoruz.

Ahmet Şık, Cumartesi Anneleri'nin yanı başındaydı. Kürt halkı bir de onun gibi gazetecilerin haberleriyle tanıdı basın onurunu. Evet, biz bu yüzden hapis hane edeyiz hâlâ.

Kime bize artık şu garabeti dönen demokrasinin nimetlerini övmesin! Zira 9

an bir gazetecinin nerede olursa olsun, dünyayı aydınlatacağına olan inancım güçleniyor. Bir keresinde aynı hücreyi paylaştığım arkadaşlarla röportaj yapmışım. 19 Aralık 2000'de hapis hanelere yönelik katliamda tesadüfen "hayata dönen"ler...

"Kanlı iftar" manşetiyle basın etiğini yerle bir edenlerin borazanlığı eşliğinde her türlü vahşete maruz kalanlarla. Objektiflerini ekonomik çıkarları gereği karartarak dünyayı fildişi kulelerinden izleyenlere çok uzak gelir bu tablo. En zor koşullarda gerçeğe bu kadar dokunabildiğim bu röportaj gazetede yayınlanmadı ne çok sevdim. Sahi hâlâ hapis hane edeyiz, değil mi? Neden? İşte hâlâ bu koşullarda bile doğruları görüp yazdığımız için...

Ahmet Şık, Cumartesi Anneleri'nin yanı başındaydı. Kürt halkı bir de onun gibi gazetecilerin haberleriyle tanıdı basın onurunu. Evet, biz bu yüzden hapis hane edeyiz hâlâ.

Kürtlere beyaz asimilasyonu, kadınlara soykırım suçunu işleyen bir iktidara karşı karşıyayız maalesef. Eşcinsellere uygulanan vahşetin, erkek-lesbi kadın politikacılar diline nasıl da haklı görüldüğüne deşinmiyorum bile. Keza sosyalist ve Kürt siyasetçileri susturmak, tasnifiye etmek için hapis hanelerin toplama kampına çevrildiğinden söz etmeyeceğim. Duvarların soğukluğuna, engelleyici hükümlerine rağmen tüm gerçekleri yazabilen

Ahmet Şık'ları, Sedat Şenoğulları, Vedat Kurşunları, Nedim Şenerleri, Gürbet

Çakarları ve diğer arkadaşlarımızı yazacağız. Elbette onları yazmak gökyüzünde özgürlüğe kanatlanmış o eşsiz anı yaşatır insana.

Ne faşizmin kendisi dışında kalanlara her türlü devlet terörüne reva görmesi ne de TMY garabeti, sansür yasaları özgürlüğe kanat çırpışımızı engelleyebilir. AKP'nin kumayları boşuna nefes tüketmesin. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, hapis hane gazetecileri hedef alarak 'gazetecilik faaliyetlerinden dolayı hapis hane değilleri' buyurmuş! Bülent Arınç yıllar önce Tansu Çiller'den ödünç aldığı sözlerle, Atılım'ı, Azadiya Welat'ı hedef göstermiş! Artık bunlara kimsenin inancımın onlara daha fazla hatırlatmamız gerekir. Komplolarla, TMY kaskacılıkla hapis hane olduğumuz yetmiyor gibi bir de kendi yarattıkları durumdan ikinci kez karlı çıkmaya çalışıyorlar. Ama dediğim gibi bu yalanlara çok az insan inanıyor şimdi. Sansürün kaldırılışının 103. yıldönümünde Abdülhamit'in burnu hâlâ bir gölge gibi haberlerimizin, fikirlerimizin üzerinde duruyor.

Sansür kalkmadı ve hâlâ kalemimiz, ellerimiz kelepçeli... Başta tutsak gazeteci arkadaşlarımızı olmak üzere tüm basın emekçilerini bu keleşpen kırılması ve sansürün kalkması dileğiyle selamlıyorum.

'Neyle suçlandığımızı bilmiyoruz'

Size Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden selamlar getiriyorum. 28 Aralık 2010 tarihinden beri bu hapishanenin hücrelerinden birinde, iki arkadaşımla beraber kalıyorum.

Neden mi? Daha bana da bir açıklama yapma lütfunda bulunmadılar. Dosyamızda "gizlilik kararı" varmış, 6 ay doldurduk burada, ama neyle suçlandığımızı bilmiyoruz. Bu da "ileri demokrasi"nin nimetlerinden biri işte!

F Tiplerinde bu "ileri demokrasi" mağdurlarından çokça bulabilirsiniz. Biz buraya getirildikten kısa bir süre sonra, Samsung'dan gözaltına alınıp buraya getirilen arkadaşlarımız 8-11 yıl arası cezalar aldılar. Onların "suç"larıysa, "Grup Yorum konseri düzenlemek". Evet, yanlışlık yok. Bu arkadaşlarımız konser düzenledikleri, daha doğrusu düzenlemek istedikleri için gözaltına alınıp tutuklandılar.

Şaşırtıcı değil mi? Ama bu ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler için bunlar şartırcı değil. Hatta biraz daha ileri giderek, "kaçınılmaz" olduğunu söyleyebiliriz.

Keza artık bırakılm haklar ve özgürlükler mücadelesi verenleri, iktidara biraz muhalefet eden herkes kendini bu tehlikenin içinde görüyor.

Nazi Almanyası'nda bir papazın kendi durumunu anlatmak için söylediği ve günümüze kadar gelmiş sözleri vardır: "Önce komünistleri götürdüler. Sizi-nizi çıkarmadık..." diye başlar. Son zamanlarda ga-

Halit GÜDENOĞLU

Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi

zetecilere yönelik tutuklamaların artmasıyla beraber bu söz fazlaca söylenir oldu. Yıllardır devrimcilerin haykırdığı "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganı da gazeteciler tarafından meydanlarda haykırdı.

Bunlar olması gereken, güzel tepkilerdir. Uğradıkların haksızlıklara karşı insanların meslektaşlarını sahiplenmesi, haksızlığı teşhir etmesi çok önemli.

Ama ister istemez şunu soruyor insan: Şimdiye kadar neden sustunuz? Neden Alman papazını oynadınız? Sorunun size mi gelmesi gerekiyordu?

Bu ülkede baskılar, keyfi tutuklamalar ilk defa yaşanmıyor. Basında da, farklı alanlarda da haklar ve özgürlükler mücadelesi verenler, sürekli baskı altında oluyorlar. Ve maalesef bu baskılar karşısında çoğu zaman burjuva basın da yaptıkları ismarlama saldırı haberleriyle, psikolojik savaşın bir parçası oldu, oluyor. Ya da bu baskıları gündemine almıyor, yok sayıyor.

Ben devrimci basının yaşadığı sorunları sahibi ve yazı işleri müdürü olduğum Yürüyüş Dergisi üzerinden anlatacağım. Dergimin tam adı Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm İçin Yürüyüş. Anlaşılacağı gibi, muhalif bir dergi. Tarafsız basın değiliz. Tarafsızlığı reddediyoruz. Bizim tarafımız bellidir. Biz yoksul, ezilen, sömürülen halkın tarafındayız, halkın çıkarlarını savunuyoruz. Bunun bedellerini ödemeyi

göze aldık ve ödüyüz.

Tutuklu gazetecilerle ilgili iktidarın sözcüleri, "Öyle gazete-dergi isimleri var ki; adı sanı duyulmamış" diyerek, akıllarına tutsaklığımızı meşru göstermeye çalışıyorlar.

Evet, televizyon kanallarında reklamlarla dergimizi tanıtmıyoruz, holding sahibi olmuş patronlarımız yok. Halkız, halkın içindeyiz ve gücümüzü halktan alıyoruz.

Bu yüzden dergimizi çıktığı ilk günden beri baskılar, saldırıların hedefi oldu. Dergimizi gönüllü olarak dağıtıp tanıtan yüzlerce kişi polislerin saldırısına uğradı, gözaltına alındı. Bunlar haber değeri taşımadı, yasal bir derginin satışına yapılan saldırı, o zaman basın özgürlüğüne vurulan darbe olarak görülmedi. Susuldu. Sesleri çıkmadı. Alman papazın dediği gibi "Çünkü sosyalist değillerdi." Sosyalizmi savunuların gözaltına alınması, işkence görmesi doğaldır çünkü.

Yetmedi; Yürüyüş dağıtılırken 16 yaşındaki Ferhat Gerçek polis tarafından sırtından vurularak felç bırakıldı. Ferhat şimdi 19 yaşında tekerlekli sandalyesinde haklar ve özgürlükler mücadelesi vermeye devam ediyor. O, tekerlekli sandalyesinde yine bu bedelleri ödüyor. İstanbul Okmeydanı'nda bulunan Okmeydanı Haklar ve Özgürlükler Demeği'ne yapılan baskında felç olmasına rağmen yere yatırılıp kelepçelenerek gözaltına alındığı yine Yürüyüş Dergisi'nden öğrendim.

Engin Çeber'i artık neredeyse tüm Türkiye tanıdı. O gerçekleri halka anlatmanın bedelini hayatıyla

ödedi. Yürüyüş Dergisi dağıtırken gözaltına alınıp tutuklandı. Gördüğü işkenceler sonucu hayatını kaybetti. Fakat yoldaşlarının ısrarla üzerine gitmesi ve yaratılan kamuoyu sayesinde işkencecilerin ceza almaları sağlandı.

Son olarak Yürüyüş'ün basım ve dağıtımını yapan Ozan Yayıncılık basıldı ve bizler tutuklandık. Tutuklu gazeteciler istatistiğine 4 kişi daha eklenmiş oldu.

Tabii bir de toplatma, yayın durdurma ve hapis cezaları var. Yazılar nedeniyle soruşturma açılan, toplatılan ve 1 ay yayın durdurma cezası alan sayıları takip edemiyoruz. Yüzlerce sayı hakkında soruşturma ve davalar devam ediyor. Para ve hapis cezası verilmiş olup da Yargıtayda bekleyenler de cabası. Bu davaların sonucunda ise 3-5 ya da 10-15 değil, yüzlerce yıla varan hapis cezasını dergimde çıkan yazılardan kaynaklı almış olacağım. Bunun örnekleri vardı.

Evet, sisteme muhalif, devrimci basın, bu saldırıları on yıllardır yaşıyor. Özellikle gazeteci meslektaşlarımız da bunları bilmiyor olamaz. Şu anki tavırlarını, tutuklu gazetecilerle dayanışmalarını olumlu buluyorum.

Belirtmek istediğim, yıllardır biz bu saldırılara maruz kalırken bunların sadece bizimle sınırlı kalmayacağını söylüyorduk. Bu yüzden, bu dayanışmaya gerekli, ama biraz da gecikmiş bir dayanışmadır. Geleceğe yönelik adımlar atmamak istiyoruz, geçmişin muhasebesini yapıp hatalarımızı görmeli, ders çıkarmalıyız. Yoksa aynı hataları tekrarlar dururuz.

Hücrelerden bir yazı

Merhaba... Size Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nin tecrit hücrelerinden yazıyorum. Selamlarımı gönderiyorum.

Ülkemizin aydınlarını, gazetecilerini, yazarlarını tecrit hücrelerine kapatıp, kendine muhalif herkesi baskı, terörle sindirmeye çalışan AKP iktidarı, "işkenceye sıfır tolerans", "ileri demokrasi", "özgür basın" söylemlerinden de vazgeçmiyor. "Sıfır tolerans" gösterilen sömürge tipi "ileri demokrasi"mizde iş yerimize olan baskım, gözaltına alınışımızı, tutuklanışımızı anlatmak istiyorum.

1.5 yıldır Yürüyüş dergisinin de teknik işlerinin yapıldığı Ozan Yayıncılık'ta çalışmaktaydım. 24 Aralık 2010 gününde Yürüyüş'ün matbaa öncesi hazırlıklarını yaparken sabaha karşı 03.00'de elektrikli bir kesildi. Sonrasında fark ettik ki, tüm mahallenin elektrikleri kesilmiş. Caddeler trafığe kapatılmış, binanın önüne yüzlerce polis yığılmış. Polis olduklarını belirten, kapıyı çalma bile gereği bile duymayan polisler koçbaşlarıyla büromuzun kapılarını kırarak içeri girdiler. Kamufraj giymiş, kar maskeli, uzun namlulu silahlar taşıyan polisler, küfürler, tehditler eşliğinde yumruklayarak, tekmeyleyerek hepimizi yüzdüştü yere yatırdılar. Bu sırada binanın üstünde uçan helikopterlerin sesini duyuyorduk. Ellerimiz arkadan kelepçelendi. 5. kattaki büromuzdan, aşağıda bekleyen polis otolarına kadar sürüklenerek, dövülerek indirildik.

Ozan Yayıncılık'ta 8 kişi gözaltına alınıp, Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Orada da yerlerde sürüklenerek hücrelere atıldık. Üst araması bahane edilerek işkence gördük, ilk gün neden gözaltına alındığımızı öğrenmek mümkün olmadı, avukatlarımızla da görüştürülmemedi. Bir gün İstanbul'da kaldıktan sonra Ankara'ya Terörle Mücadele Şubesi'ne getirildik. Kötü muamele ve işkence burada da devam etti. Hücrelere alınırken, parmak izlerimiz alınırken zor kullanıldı. Toplam 4 günlük gözaltından sonra 7 kişi "terör örgütüne üye olmak" iddiasıyla tutuklandık. O gün "Ozan Yayıncılık'ta bulunmak" dışında hiçbir delil, tank vb. gösterilmeden 6 aydır tutukluğumuz devam ediyor. Hakkımızdaki suçlamalar, iddialar neler, öğrenemedik henüz. Çünkü gizlilik kararı alınan dosya hakkında bize ve avukatlarımıza hiçbir bilgi verilmiyor. Bu keyfiyet, hukuksuzluk ne kadar sürecektir belli değil.

"Terörist" olarak suçlanan bizler olduk. Ama asıl "devlet terörünün" mağduru olan bizleriz. Yasaaların tüm şartları olan gerekliliği taşıyan bir yayıncılıkta çalışmak, dergi çıkarmak, devrimci-sosyalist düşüncelerimizi ifade etmek, iktidarı sürdürmeye uğramak için yeterli oldu. Burada bulunan tüm kitap tasaklarına, dergilerin arşivine, binlerce kitabımıza, bilgisayarımıza el konuldu. Büroda bulunan tüm eşyalar kullanılmaz hale getirilip talan edildi. Bu baskın ve tutuklanmamız dergimizin faaliyetlerini durdurmak, bizim devrimci-sosyalist kişiliklerimize yönelik bir komplo-dan ibarettir. İktidara muhalefet etmenin, hak-adalet ölçülemez arayış içinde olan milyonlarca emekçinin, halkın sesi olmanın bedeli olarak bu komploya karşı karşıya kaldık. Tutuklanmamız, 6 aydır mahkemeye çıkarılmadan tutuklu kalmamız, dosyadaki gizlilik kararının ısrarla devam ettirilmesi, bu komplo-nun bir sonucudur. Siyasi iktidar, "ileri demokrasi"yi de, "işkenceye sıfır tolerans"ı da, "basın özgürlüğü"nü de sadece kendi yandaşları için telaffuz ediyor. Kendine muhalefete tahammülsüz. Tüm muhalifleri sindirmek için komplo-larla, baskıyla yol almaya çalışıyor. Ama bizleri sindirmeleri, susturmaları mümkün değil. Gerçeklerin, halkın sesi olmaya devam edeceğiz.

Adaletin herkeसे gerekli olduğunun bilincinde bu saldırıları, komplo-ları hep birlikte boşa çıkaracağımızı çıkarabileceğimizi düşünüyoruz.

NEGARİ

Murat İLHAN

Rojekê li welatekî ku her tişt xwediyê wateyeye Raybet e mewahek peyda bi Şênîyan wî welaî wateyek taybet dan mewanê xwe jî. Bi tevî çikekî...

Dem derbas bû, her ku çû mewan bû xwedî hêz. Hêza zêde bi desthilatdariyê dixsta nava "mewan"

Hin jî şênîyan jî derketin û wîha gotin:

"Rûmetê bîdin her gudretê, jî ber ku her gudret jî Xweda tê Va ye! Ev e ku ol kirîye şîrkê her nexweşiyê. Bi wî awayî li welatê "bindestan" ol bûye hevkarê "xwedîyan."

"Rehma Reb zêde ye, sebra wî naqede. "Hinan jî li ser navê Red axivîn û jî serî de kujerê xwe beşxandin.

Lê berxwedana şênîyan nîrx û xeyalên nû afirandin. Ev wîha bûn ku dikaribûn gelek tiştan di binê xwe de bifetisîn. Lewre kes nikare azadiyê jî bo şerfa azadiyê jî holê rake. Helbet dê tiştên nûbaş derkevin.

Di Şerê wan de rîsta herî zêde xeyber, fesad û şewrex leyistîn. Şênîyan li hev, Şênîyan li mewan û mewan jî li şênîyan sor kirin. Hasil nakakî heta ku tu bibêje kûr bûn.

Çîrê re nîrxên nû û basîyên kevî bi ser ketin. Mewan li ser çongê danînê erdê Bi derba dawî xwîna sor rijîya tewîşê

Zanayekî Şênîyan bi dengêkî hezîni gîriya: "Çima diyalektîka di nava me de ne li ser 'çê û çêtir' bû? Ma em mecbûrî 'baş û xirab' bûn?"

Özgür günlerde gazetecilik yapmak dileğiyle.

Mazlum daha 16'sında işkenceyle tanıştı...

Mazlum Erenci'nin anısına...

Türkiye'de son 30 yıldır on binleri bulan bu kayıplar, hemen her eve acı ve öfkeyi birlikte soktu. Bunca acıya neden olan bozuk hukuk düzeni ise geride kalan olanca soruyu yanıtız bırakıyor. Gözyaşı, feryat ve işyanı yaklıkları ağıtlarla dile getiren annelerin acı dolu evlat kaybının haykırışı "insanın" diyen her bireyi derinden yaralarken, bu insanların sonucunu ise Dersim'in Çemişgezek ilçesi kırsalında yaşamını yitiren 19 yaşındaki Mazlum ERENÇİ oldu.

Amed'de (Diyarbakır) 14 Temmuz tarihinde PKK lideri Abdullah Öcalan'ın suçlarının zorla kazıtılması protesto eden kitlenin arasında bulunduğu iddiası ile Koşuyolu Parkı'nda Diyarbakır İl Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TEM Şube polisleri tarafından gözaltına alınan 16 yaşındaki Mazlum ERENÇİ, 3 gün gözaltında kaldıktan sonra çıkarıldığı nöbetçi mahkeme tara-

findan tutuklandı. Yargılanmasına 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilen Erenci, daha sonra "örgüt üyesi olmak"tan 4 yıl 2 ay, "örgüt propagandası yapmak" suçundan 6 ay 20 gün ve 2911 sayılı "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu"na muhalefet etmek" suçundan ise 2 yıl 9 ay, toplam 7 yıl 5 ay 20 gün hapis cezasına çarptırıldı.

Tutuklanarak Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi'ne konulan Erenci 9 buçuk ay tutuklu kaldı. Yargıtay'a gönderilen Erenci'nin dosyası TMK'de yapılan değişiklikle Diyarbakır Çocuk Mahkemesi'ne gönderildi. Erenci'nin çocuk mahkemesindeki yargılanması ise halen devam ediyor.

22 Nisan 2010 tarihinde TMK'de yapılan değişiklikler ile tahliye edilen Erenci, gözaltına

Ozan KILINÇ

Diyarbakır D Tipi Cezaevi

alınırken ve gözaltında iken uğradığı işkenceye ilişkin İHD Amed Şubesi'ne yaptığı başvuruda basından geçenleri ayrıntılı bir şekilde açıklamıştı.

Erenci, yaşadığı vahşetle ilgili İHD'ye yaptığı başvuruda, o günlerin korku dolu anlarını bir kez daha tüm canlılığını adeta yeniden yaşarken, kendisi ile birlikte TMK mağduru olan ve haklarında 18 ile 38 yıl arası hapis istenen diğer 12 arkadaşına adını yazılan ve günlerce Türkiye gündemine oturan mektupta şunları belirtiyordu: "Biz kendimizi çocuk olarak görmedik. Bizler çıksak da sorun çözülecek mi, ana dilimizde eğitim alabilecek miyiz? Biz suç işlemedik, bir gün tekrar beraber olmayı umuyoruz."

Cezaevinden çıktıktan bir süre sonra ROJ

TV'de yayınlanan "Dengvedana Peyvê" (Sözün Yankısı) adlı programa katılan Mazlum Erenci, Türkiye'de medyanın her bir Kürt'ü ve her bir Kürt çocuğunu "terörist" olarak gördüğüne dikkat çekmiş ve şunları belirtmişti: "Örneğin ulusal bir ajansa, çocukların polisleri taşıdığı ile ilgili bir haber yapılmış. Ancak doğru olmayan bir haberdir. Kürt çocuklarını "terörist" göstermeleri, savaş isteyenleri sevindiriyor. Devlet, Türkçe konuşan gençlere herhangi bir engel çıkarmaz, ama söz konusu Kürtçe olunca elinden geldiğince engel çıkarıyor. Bu da Kürtçenin gelişmesini engelliyor. Eğer bu sorun çözülüp Kürtçe okullarda öğretilmeye başlarsa sorun ortadan kalkacaktır. O zaman Kürt çocukları artık Kürtçe konuşabilecek, tartışabilecek ve kendileri daha rahat ifade edecek. Dilimizin yakın bir zamanda eğitim dili olacağına ve o temelin oturacağına inanıyorum. Bütün Kürtler de artık dilimizin özgürce kullanılmasını istiyor" dedi

TMY ve Özel Yetkili Mahkemelerin kaldırılması talebini, daha yüksek sesle dillendirelim!

TAM kamuoyunun da artırcıncılığınla olarak bildiği-gördüğü üzere, muhalif kesimleri sindirme-susturma-etkisizleştirme vb. tanımlamaları adlandırabileceğimiz süreç, uzunca zamandır gazetecilere dönük yoğun tutuklamalar şeklinde ilerliyor. Bugün 70 kadar gazetecinin ülkenin çeşitli hapishanelerinde yatıyor olması, durumunun vahametini yeterince açıklıyor.

Ancak bu kadar çok sayıda gazetecinin içeride olmasına karşın, resmi ağzlarla "gazetecilik yaptığı için tutuklu olan gazeteci yoktur. Bunlar TMY kapsamında suçlardan yatanlar" vb. açıklamalarını sürdürüyorlar.

Evet, bu ülkede gazeteciler uzunca zamandır TMY kapsamında yargılanıyorlar, hapis yatıyorlar, çeşitli cezalar çarptırılıyorlar. Gerçekte yaptıkları sadece gazetecilik olsa da, eldeki bulgular bunun ötesine geçerse de, bu durum gazetecilerin, özellikle de muhalif gazetecilerin "terör örgütü üyesi" vb. suçlamaları hapsedilmelerini, uzunca yıllara varan hapis cezaları almalarını engellemiyor. Aksine, muhalif gazeteci olmak, bu uygulamaların hedefinde olmayı da beraberinde getiriyor. Bunun en acı tecrübelerini yaşayanlar ise Kürt basınında ve sosyalist basında çalışan gazeteciler-basın emekçileri olmuştur ve bunlar "tecrübe" edinmeyi sürdürmektedirler. Çünkü tutuklu olan 70 kadar gazetecinin ezici çoğunluğu bu kesimin gazetecileri oluşturmaktadır.

Bundan kısa süre öncesine kadar, ben de sosyalist basın çalışanı bir gazeteci çevirmen olarak Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunmaktaydım. Hapishanede iki yılımı doldurmaya çok az bir zaman kala, 14 Haziran 2011'de tahliye edildim. Şu an tutuksuz yargılanıyorum.

Tutuklanma sürecim, bugün tutuklu bulunan çok sayıda gazetecinin süreçlerinde de

ortaya çıktığı gibi, açık bir komploydu. Durumumu kısaca özetlersem, bu noktada daha net bir fikir oluşacağını düşünüyorum. Aynı zamanda gazetecilerin tutuklanma süreçlerinin nasıl da birbiriyeli büyük bir benzerlik gösterdiği de bir kez daha görülmüş istiyorum.

Tutuklandığım dönemde, yirmi yılı aşkın süredir yayın yapan Umur Yayıncılık bünyesinde çıkan, İşçi-Köylü, Partizan vd. yayınların Kartal bürosunda gazetecilik ve çevirmenlik yapıyordum. Yani yasal bir yaygın evinde, uzunca yıllardır göz önünde yürütülen, doğal olarak da yasal olan bir çalışmam söz konusuydu. Her gün gazete bürosundaydım ve 14 yıla yakın bir süredir de aynı evde ikamet ediyordum. Bilenler bilir, muhalif-sosyalist basın ve çalışanları hemen her daim devletin, başta polis olmak üzere, çeşitli organlarının denetim-gözetimi altında faaliyetlerini sürdürüyorlar. Bunun içinde ki benim gazetecilik-çevirmenlik dışındaki, başka herhangi bir çalışmam olmadığının bilinmemesi de mümkün değildi.

Nitekim, 28 Ağustos 2009 tarihinde sabaha karşı evime yapılan baskında gözaltına alındığım sırada evde yapılan aramada da, gazetecilik çalışmamın dışında herhangi bir bulguya rastlanmadı. Benimle ilgili başkaları tarafından verilen herhangi bir ifade, teşhis vb. durum da yoktu ortada.

Ancak benim gazetecilik çalışmamı dışında bir çalışmamın olmadığı, eldeki bulgular da açıkça görülmese rağmen, eylem vb. iddialarla yargılanan başka sanıklarında olduğu, TMY kapsamındaki bir dosyaya dahil edilmişim. Buna dahil edilme de denemezdii. Ben bu dosyaya resmen "monte" edilmişim! Çünkü gerek diğer sanıklarla gerekse onlara atfedilen suçlamalarla aramda hiçbir bağ kurulmamıştı. Ne dosyada ne de iddiamede bana dönük bu bağlamda

bir iddia vardı. Bana dönük tek iddia, en küçük bir somut delile dayanmayan, soyut bir "yasa dışı örgüt üyesi olmak" iddiasıydı.

Gerek tutuklanmamdan tam bir yıl sonra çıkarıldığım ilk duruşmada olsun, gerekse bundan altı ay sonra görülen ikinci duruşmada olsun, (bu her iki duruşmada kendi durumumu açıklayıp, gazeteci ve çevirmen olmamın dışında herhangi bir çalışmamın söz konusu olmadığını da, somut deliller sunmuş ve tanıklar dinletmişim) bana dosyanın o kısmına ilişkin herhangi bir soru da sorulmadı. Ben, deyim yerindeyse, adeta davanın izleyicisi pozisyonundaydım. Sanık sandalyesinde oturuyor olmasam, kendimi rahatlıkla arkadaşım izleyicilerin yerine koyabilirdim! 14 Haziran'da çıkarıldığım üçüncü duruşmada, iddia makamına neden böyle bir dosyaya yargılandığımı sordum. Eylem vb. iddialarla ve de bu iddialarla yargılanan kişilerle benim aramda, dosyada ve iddiamede yer almayan, dolayısıyla da bildiğim gibi bir bağ kurulduğuna, eğer örgüt üyesiysem bu örgüt adına ne yaptığımı, neresinde yer aldığımı, bu iddianın hangi somut delillere dayandığını vb. durumları açıklamaya getirilmesini talep ettim. Bu talebim üzerine bana sadece gazete bağlantılı üç soru yöneltildi ki bunların gazete çalışması kapsamında olduğu da zaten açıkça görülmüyordu. Ve ben böylelikle 14 Haziran 2011'de yapılan bu duruşmada tahliye edildim. Tabii bu tahliye, aradım iki yıla yakın bir zaman geçtikten sonra gerçekleşiyordu. Şu an tutuksuz olarak yargılanıyorum.

Yaklaşık iki yıl süren tutukluğumun, 52 yaşında ve çok sayıda kronik sağlık sorunu olan biri olarak sağlığım üzerinde büyük ve yeni hasarlar yarattığını da buradan eklemiş olayım. Zaten sağlık sorunu bugün hapishanelerdeki başlıca sorunlardan biri haline gelmiş bulunuyor. Hapishanelerde sayıları yüzlerle ifade edilen çok sayıda ağır hastanın bulunduğu, bunların içinde onlarcaasının ölümcül hastalıklara yakalandığı ve yasalarla yer almasına rağmen dışarıda tedavi hak-

"Düşünce Özgürlüğü Yasası TMK ile değişti"

A talarımız "dost acı Asöyler" diyorlardı. Televizyonu açtığınızda bir haberi izlerken veya sabahları gazeteyi elinize alırken doğru dürüst bir haberi izlemek veya okumak istemez misiniz?

Ben isterim mesela... Öyle düşünüyorum ki sizler de istiyorsunuz. Bazı haberler içinizi karartıyor olabilir. Veya bazı yorumlar istediğiniz şekilde olmayabilir. Ancak istediğiniz şekilde değildir diye doğru değildir anlamına gelmiyor.

Biz gazetecilerin halka doğru bir haber vermek için ne zorluklarla karşılaştığımızı biliyor musunuz? Size kısaca yaptığım bir haberi örnek vereceğim:

2009'da kimlere ait olduğunu bilmediğim 6 adet toplu mezar haberini yaptım. Bu haberden dolayı 1 ödül, 1 plaket, 1 takdimname ve çok sayıda sivil toplum örgütlerinden teşekkür mektupları aldım. Bir taraftan da ölümle tehdit edildim.

Toplu mezarlar 2 bin 300 metre yüksekliği olan bir dağın zirvesindeydi.

Mehmet KARABAŞ

Batman M Tipi Cezaevi

O dağa tırmanmak için sabahın karanlık saatinde kalkıp yola koyuldum. Akşama kadar o keskin taşları aşarken, yağmura yakalandım. Kamera ve fotoğraf makinamın ıslanmaması için üzerimdeki gömleği çıkartıp, onları sardım. Yağmur malzemelerimi değil, beni ıslatmıştı. Ertesi gün sabaha kadar o haberle uğraştığım için yatamadım. Sabah uyumak için eve gitmiştim. Elimini yüzümü yıkadıktan sonra kahvaltı yapıp yatacaktım. O esnada haber

merkezinden aradılar. Savcılık çağırıyordu. Haber merkezine gittik, oradan da Baro. Baro'da herkes toplanmış beni bekliyordu. İHD, MAZLUM-DER, gazeteciler oradaydı. Savcılık da olay yerine gitmek için benim onlara rehberlik etmemi istediler. STK'ların da onayı olduktan sonra kabul ettim. Kabul etmeseydim, beni 'zorla götürüleceklerini' söylüyorlardı savcılar.

O gece geç saatlerde ilçeye gittik ve gece saat 00.03'te yola koyulduk. 2 savcı, 1 doktor ve bir de katip var.

Diğerleri asker ve korucuydu. Saat 8'de dağa yetiştik. O gece yağmur yağdığı için otlar ıslaktı. Dizimize kadar sırlıklam olmuştu. Dağa yetiştikimizde tehdit edildim. "Bir kurşun sıkılırsa ikinci kurşunu kendi elimle sana sıkırım" dediler bana.

Gerçekler için her şeyi göze almıştım. O geceyi dağda geçirmek zorunda kaldık. Çünkü bütün deliller toplanmamıştı. Hava çok soğuktu. Bana, doktora ve katibe bir uyku tulumu vermişlerdi. Her üçümüzde ayağımızı tulumla koymuştuk. Titriyorduk soğuktan. Gece saat 11'de 100 metre aşağımızda sanki ateşe tuz atmışsın gibi silah sesleri yükseliyordu. Çok korkuyordum. Çünkü tehdit edilmişim. 2. kurşun bana gelecek diye saniyeleri sayıyordum. Doktora ve katibe "bana sarılmayın benim yerime sizi öldürürler" demişim korkudan.

Sabah öğrendik ki korucular keyfi ateş etmişler. Ölmemişim. Delilleri topladıktan sonra ilçeye gelmek üzere yola koyulduk. Saatlerce yaya yürüdüktan sonra arabalara yetiştik. İlçeye yetiştikimizde bir de sorguya alındım. İfadem alındı. Ondan sonra haber merkezine gitmek için yola koyulduk. Uykusuzluktan ayakta durmuyordum. O gecedeki 1'e kadar uyuyamadım. Gece saat 00.20'de bir tv

canlı programına katıldığımda artık ne konuştuğumu bilemiyordum. O konuşmadan sonra sızıp kendimden geçtim. 5 gece olmuştu uykusuzdum çünkü.

Doğru haber vermek için ölümü de, her şeyi de göze alıyoruz. Fakat karşılığında devletten yargısı bizleri 167 yıl ceza ile cezalandırıyor. Çünkü gerçekler bir kesimin yararına değildir. Halktan takdirler ve ödüller alıyoruz fakat devletten yüzlerce yıl ceza.

70 gazeteci TMK'dan tutuklu. Oysa hepsi de düşünceden ve yaptığı haberlerden dolayı tutuklu. Hiçbirinin üzerinde bir çivi bile yakalanmamıştır.

Bir yıl boyunca telefonumu dinleyerek katıldığım televizyon programları ve yaptığım haberler bana suç gösterilmiştir. Eğer bunlar suçsa, devlet bir yıl boyunca bu suçu işlediği bilerek beni uyarılmıyorsa veya müdahale etmemişse demek oluyor ki devlet suç işlemeye göz yummuştur.

Halkın haber alma özgürlüğünü elinden alarak, haberleri yapan gazetecileri kelepçelemek demirlerin arkasına atılır.

3 aya yakındır tutuklu bulunuyorum ve hala da iddianamem hazır değil.

Düşüncesini paylaşan, terör örgütü üyeliğiyle suçlanıp tutuklanıyor.

Medya ülkenin, toplumun gözü ve kulağı işlevindedir

B ildiğimiz gibi yazılı ve görsel basın ya da bütünsel 'Medya' ülkenin, toplumun gözü ve kulağı işlevindedir. "Üstü örtülme isteninin açığa çıkarılması, kulak ardı edilmek isteninin duyurulması" kısacası olanın, olması gerekenin topluma taşınması görevini yürütmektir. Her alanda olduğu gibi bu alanda da görev yürütenler iktidarın gazabından, şer oklarından payına düşeni almaktadır. En ufak bir hak talebini, örgütlenme arayışını gayri meşru ilan eden iktidar cephesi sırf köşesinde bir makale kaleme aldı diye. Fikir beyan etti diye, gazete dağıtım, yayın yönetmenliği, yazı işleri sorumluluğu üstlendi diye yüzlerce basın emekçisini "örgüt üyeliği propagandası, suç ve suçluyu övme" gibi yasa maddelerinin gerekçe göstererek soruşturmaya tabi tutuyor, yargılıyor ve ağır cezalara çarptırıyor. ÇİK, CMUK, TMK gibi gayri hukuki maddeler ve eski dönem DGM'leri aratmayan Özel Yetkili Mahkemeler vastasıyla toplum üzerinde devlet terörü estiriliyor. AKP güdümündeki emniyet mensupları, savcılar, hakimler, Anayasa Mahkemesi üyeleri devletin tüm imkanlarını seferber ederek kendi amaçları doğrultusunda sistemleşmeye, kurumsallaşmaya devam etmektedir. Bunu yaparken de 'Demokles'in kılıcı'nı an be an toplum üzerinde eksik etmemektedir. Kimi zaman gazete kapatılarak Özgür Gündem, Azadiya Welat gibi-kimi zaman trajik komik cezalar vererek- Vedat Kurşun arkadaşımıza verilen 166 yıl gibi-kimi zaman da henüz basılmamış, daha yazım aşamasında iken kitap toplama kararı vererek-İmamın Ordusu gibi- adalet, hak-hukuk mekanizmasını nasıl ayaklar altına alabileceğini, kendi orman kanunlarını topluma nasıl dayatacağını alenen gözler önüne serilmektedir.

Başta Başbakan, Cumhurbaşkanı olmak üzere devletin üst mercilerinin dillerinden düşürmediği "ileri demokrasi, insan hak ve hürriyetleri, fikir özgürlüğü" gibi kavramlar ne yazık ki, söylem düzeyinde kalmaktan öteye gitmiyor. Bir ülke düşünelim ki her farklı görüş, her aykırı düşünce anında bastırılmaya-sindirilmeye çalışılsın. Bir ülke düşünelim ki "Çağdaş demokrasi, muasır medeniyetler seviyesi, modernleşme vizyonu"nu kendine misyon biçsin, ardından en çağdışı-ilkel, zorba yol ve yöntemleri devreye koymaktan sakınmasın.

Yine bir ülke düşünelim ki "Basın özgürlüğü-düşünce hürriyeti" deyip, onlarca dergi ve gazeteyi sansürlesin, kapsatsın, çalışanlarını tutuklayıp cezavermesine tiksinsin... Tamamen dış kamuoyuna yaranma ve iç kamuoyunu aldatmaya-oyalamaya dönük demagojik beyanattır!

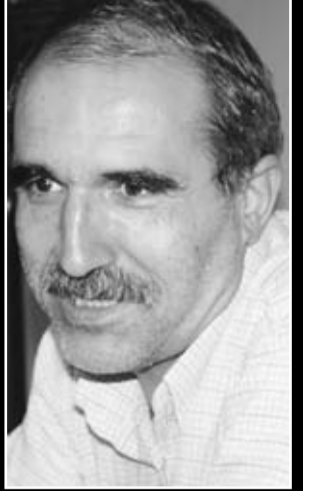
AKP iktidarı, günümüzde devletin tüm kurumlarına sızmış, yargı-yasama ve yürütme organları üzerinde denetim kurmuş bulunmaktadır. İsteddiği anda ve şekilde hedef bellediği kişi ve kurumlara dönük gizli-açık operasyon yapabiliyor. Tamamen asılsız iddia ve iddeme belgelerle yargılanmaya tabi tutup-mahkum ettirebiliyor. Bunu yaparken de karşıdaki toplumsal muhalefeti, hukuki statüyü tanımayan, işlevsiz kılmak için elinden geleni yapıyor.

Hegemonya alanını genişlettikçe pervasızlaşıyor, pervasızlaştıkça kin ve öfkesini aktarmaktan geri durmuyor. Son 8-9 yıllık süreç itibarıyla değerlendirdiğimiz Abdülhamid dönemindeki istibdatlı yılları, sansürlü rejimi bile geride bıraktığımız rahatlıkla söyleyebiliriz. Osmanlı Mehter Marşı'nda bile "iki dünya ileri, bir adım geri" atılmıyorken, AKP iktidarında ilerleye doğru bir adım atılmayınca, geriye doğru atılan adımların haddi hesabı bilinmiyor.

Kendi durumuna gelince: Örgüt üyeliği iddiasıyla tutuklanmanın üzerinden neredeyse 3 aya yakın süre geçmesine rağmen halen iddianamem hazırlanmamıştır. İkamet adresini Diyarbakır olmasına rağmen Batman iline bağlı jandarmalar tarafından evim basıldı. Batman Emniyeti'ne getirilip, Sulh Hakimliği'nce tutulduğum. Henüz sorgulama aşamasında iken Batman Valiliği'nin web sitesinde hakkımızda haber çıkmış ve "terörist" olarak yaftalanmışız. Halbuki yürütülme olan bir dava hakkında hiçbir kişi ya da kurum görüş bildirme hakkı olmadığına hepimiz biliyoruz. Tutuklanma gerekçem ise yasal olmayan telefon dinlemeleridir. Sabah gündemini Mezopotamya Radyosu ile paylaştığımız için suç işlemişiz. Oysa paylaştığımız haberler bizim ajansımız olan Dicle Haber Ajansı'nda (DİHA) ve diğer ajanslarda yayımlanan haberlerdir. Yine bu haberlerin hiç biri tektzip edilmiş. Yaptığımız tüm görüşmeler, haberler gündem içeriklidir, gizli saklı da değildir. Kendi adma kayıtlı telefon üzerinden görüşmüşüm zaten. Hal böyleyken kalkıp durumu illegalleştirmek, beni ve diğer arkadaşları "terörist" ilan etmek tamamen hukuksuz ve gayri meşrudur. Özgür basın, sosyalist-demokrat basını karalamaya, gerçekleri manipüle etmeye dönük bilinçli politikaları...

Sonuç olarak, bugün Türkiye'de hukuk, demokrasi, özgürlük gibi konularda tam bir keşmekeşlik yaşanıyor. Fırat'ın doğusunda atılan her adım, alınan her nefes KCK bağlantılı denilerek bastırılıyor. Fırat'ın batısında da özgür, sosyalist kesimlere yönelik "kapan" gittikçe genişletiliyor. Eğer buna dur denilmezse yakın gelecekte demokrasi ve insan haklarını mumla arar hale geleceğiz.

Kadri KAYA

Batman M Tipi Kapalı Cezaevi

"Sizden korkan sizin gibi olsun"

Sinan AYGÜL
Muş E Tipi Kapalı Cezaevi

Tarih iyinin, doğrunun, güzelin, kötüyü, yanlışla, çirkinle mücadelesiyle doludur. Biz gazeteciler de, kimi zaman destansı, kimi zaman acı verici sürecin en yakın tanıklarıyız. Tanıklığımız çoğu zaman zorlu, sınırlı sancılı geçse de bir o kadar da kutsal bir sorumluluktur. Bu sorumluluğun bilincinde olan, tarihe tanıklık ederken, iyiden, doğrudan güzelden yana tavır alan her "gazete" de tarihin her döneminde ateşten gümlekle giymiştir-giyecektir. Hele bir de tarihin ateşten olduğu bir zamanda ve coğrafyada işe çekilen acı ve ödenen bedel de katmanlı olacaktır.

Günümüzde zulmün kalesine dönüşen zindanlarda, gelecek güzel günlerin bedelini ödeyen 70'e yakın gazeteci katmerleşen bedelin resmidir. Sorun aslında öyle bir boyuta ulaşmış ki, son 3-5 yılda bir korku imparatorluğu oluşturulmaya çalışıldı adeta. Başlı başına bir hukuk garabeti olan TMK'nın tevil edilebilir oluşu, daha da kötüsü her şekilde yorumlanabilmesi ve mahkemelere tanınan inisiyatifler sonucunda herkes potansiyel "örgüt üyesi" durumuna gelmiş.

Başta TMK olmak üzere "basın özgürlüğü" önünde engel ve tehdit teşkil eden birçok yasa ve yasa maddesi var. Özellikle TMK'de yargılananlar arasında en dikkat çekici gruplar ise çocuklar ve gazeteciler. Bazen TMK'dan yargılanan çocukların yaşı 10'un altına düşebilecek şekilde akla ziyan kararlar veren mahkemeler, aynı ilginçlikte, 70 civarında gazeteciyi de aynı gerekçelerle TMK'dan yargılayarak tutukladı. İlginç olmasının sebebi ise TMK'dan yargılananlar arasında gazetecilik dışında hiçbir meslek grubunun bu kadar ön plana çıkması olması ve Türkiye bu konuda değme diktatörlerle taş çıkartacak bir alana sahip olması. Zira İPİ'nin, AGİT verilerine dayanarak yayımlanan raporuna göre; Türkiye, 34'er tutuklu ile başı çeken İran ve Çin'e kısa sürede fark atarak tutuklu gazeteci sayısını, dik-

ta rejimlerini geride bırakarak ikiye katladı. Yine İPİ'nin raporuna göre bu sayı her an 700-1000'e çıkabilir. Çünkü 40 civarında kişi tutuklu yargılanırken 10 kat fazlası da tutuksuz yargılanıyor.

Bu kadar çok gazetecinin, üstelik çoğunun herhangi bir örgütün üyesi olarak yargılanması "aydınlatma hakkı" bağlamında değerlendirildiğinde korkunç bir gerçekle yüz yüze kalıyoruz. "Aydınlanma hakkı" kısaca halkın bilgi edinme hakkı, hükümetlerin icraatı hakkında bilgi sahibi olma hakkı olarak tanımlanabilir. Bu hak, yaygın olarak basın-yayın organları aracılığıyla yani gazetecilik haliyle hasıl olur. Bu hakka yönelik bunca baskı, yıldırma, sindirme girişimleri hayra alamet değil.

Demokrasi yoksununda iki ileri bir geri tekleye tekleye ilerlemeye çalışan ülkenin bağrında diktanın ayak sesleri yankılanıyor. Bu defa da akla ister istemez şu soru geliyor: "Acaba birileri yaptıkları şeylerin kamuoyuna yansımaları istiyor mu?"

Yeryüzünde diktatörleşmeye eğilimli tüm sistemlerde susturulmaya çalışılan ilk kişiler, toplumun aydınları ve yazar-çizerleridir.

Eleştirel bir temelden yükselen gazetecilik ise her dönemde hedef tahtasında olmuştur. Sonuç; yandaş, yalaka olmak ya da baskı, zulüm, sürgün, mahpusluk. "Tarih tekerrürden ibarettir" derler. Galiba bir tekrara daha tanıklık ediyoruz.

İktidarın basın-yayın faaliyetlerini sindirmekte kullandıkları ilk önemli metot ve yargılama-tutuklama sürecinin -sonuçları itibarıyla- bir anlamda başlatıcısı sayılabilecek olgu "sansür"dür. Basın literatüründe; özgün bir mesajın tamamı ya da bir bölümünü bloke etmeyi, düzenlemeyi ve manipülasyonu içeren uygulama olarak tanımlanan sansür, kimi zaman açık bir şekilde uygulanırken, kimi zaman da günümüzde olduğu gibi örtülü sansür şeklinde uygulanmakta, baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Açık ve demokratik rejimlerin ruhuna aykırı olan sansür, diktacı iktidarın varlıklarının meşrutiyetini korumak için sık sık başvurdukları bir kontrol metodudur.

Sansürün savunulması ve teorize edilmesi ta Sokrat'a, Platon'a Konfüçyüs'e kadar gider. Osmanlı'da sansür, ilk matbaanın kullanılmasıyla başladı. Diyebileceğimiz gibi, aslında Sultan Abdülhamit döneminde en katı şekline ulaşmış sistemli bir şekilde uygulandı. Tarihte meşhur "istibdat dönemi" olarak geçen dönemde belki dünya basın tarihinin en ilginç olayları yaşanıyor.

Bu baskı süreci 24 Temmuz 1908 yılında II. Meşrutiyetin ilanıyla son buldu. Ardından Cumhuriyet ve inişli çıkışlı demokrasi serüveninin ardından 2011 yılı Türkiye'si ya da sözlüm ona "ileri demokrasi (!)" ülkesi Türkiye... Durum o kadar vahim ki, örtülü sansür ve baskı-yaptırımlar ciddi ortamda daha keskin ve daha can yakıcı olmuş, zira ne Sultan Abdülhamit'in istibdat ne de diğerleri, ne onlarca gazeteciyi zindanlara atmıştı ne de basılmamış kitapları toplamıştı. Herhalde yaşadığımız dönem, "ileri demokrasinin" çığır uygulamalarının "ileri sansür" olsa gerek.

103. yılı kutlanacak olan "Basın Bayramı"

Erol ZAVAR

Sincan Cezaevi

Merhaba dostlar, 08.06.2011 tarihli mektubunuz 17 Haziran'da ulaştı. 20 Haziran'da mesane ameliyatı için hastaneye yattım. 24 Haziran'da taburcu edildim. Henüz yazacak kadar iyileşemedim. O yüzden yazı gönderemiyorum.

Hem bir "merhaba" demek, hem de durumu açıklamak için bu faksı gönderiyorum.

"Tutuklu Gazete" ve diğer yayınlarımız çıktığı zaman bana da ulaştırırsanız sevinirim.

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum ve sevgilerimi gönderiyorum.

Erol Zavar

BİZ CEZAEVİNDEYKEN BASIN SANSÜRÜ ÖZGÜRLÜĞÜ 103. YILINDA

Di seride miyane kê destnişankirinde sîd dibînin. Di demekê raye giştî ye Türkiye'ye de azadiya derbîrîn û çapermeniyê tê niqaşkirin de sendiya rojnamevanên Türkiye'ye bû sedema salvegera 103'ün 24'ê Timnehê rakirina sansura li ser çapermeniyê de niha li girti gehên Türkiye'ye de nêzîki 70 rojnamevanên girti here.

Jiba vê rewşê weke bertek bi nave "rojnameye girti" weşandin û her wekidin çalakîyên dîtis dikerim bêjim hêz û arîşan didin me. Hemû pişesazemeyî divê hewl danê de ked dane zor spas dikim. Bivê wateyî salvegera rakirina sansura liser çapermeniyê bi dileki temgin beji piroz dikim.

(Başta belirtmemde yarar var: Kamuyunda Türkiye'deki basın ve ifade özgürlüğü tartışırken, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın basında sansürün kaldırılışının 103. yıldönümü olan 24 Temmuz nedeniyle Türkiye'de 70'e yakın gazetecinin tutuklu olmasına tepki amaçlı, "Tutuklu Gazete" adıyla çıkardığı gazetesinin ve yapılan tüm etkinliklerin bizlere güç ve moral verdiğini belirterek, emeği geçen bütün meslektaşlarımızı teşekkür ediyoruz. Bu vesileyle basında sansürün kaldırılışının yıldönümünü hüzünle kutluyorum.)

Gönül bu yazıyı Kürtçe devam ettirmek isterdi. Ama ne yazık ki yazıya Türkçe devam etmek zorundayım. Bir daha sansür mağduru olmamak için...

Bu sene basında sansürün kaldırılışının 103. yıldönümünü kutluyoruz. 103 yılda geçen zaman dilimi içinde Türkiye'de basın alanındaki gelişmeler, özgürlüklere baktığımızda, hiç de olumlu bir tablo çizilmediğini göreceğiz. Sözde sansür kaldırılmış, hem de 103 yıl önce... Ancak şu da bir gerçek ki, şu an bu satırları yazarken bile düşüncelerimi sansürlemek zorunda kalıyorum. Yaşadığımız ülke öyle bir hal almış durumda ki, artık sansür doğallığında bunu yaşamamızın bir parçası olarak görebiliyoruz.

Şimdi bu satırları yazarken, cezaevinde gözümüz-kulağımız olan günlük gazetede bir haber dikkatimi çekti. Haberde, Mustafa Kemal Atatürk'ün 80 yıl önce Türk Tarih Kurumu'na yazdığı, birkaç satır hariç tüm metni bugüne kadar yayımlanmamış 21 sayfalık mektubunun ortaya çıktığı ve Atilla Oral'ın "Atatürk'ün Sansürlenmiş Mektubu" adlı bir kitabını çıkardığı yazılıyordu. Bu durum beni iyice kaygılandırdı. Bir ülkenin önderinin mektupları sansürlenabiliyorsa, bu durumun ne kadar vahim olduğunu gösteriyor.

Bilmiyorum, şimdi neresinden başlamalıyım sansürlenmeyecek bir yazıya? Her şeyi düşünerek kelime kelime seçerek yazmalı, yasak olmayacak, sansürlenmeyecek bir şekilde mürekkebi aktırmak gerek... Malum burası cezaevi... Okuma komisyonundan geçer mi geçmez mi, sonra gazete yayın kurulu yayımlar mı yayımlamaz mı, yayımlanmış gazete kapatılıp ceza alır mı/gelir mi? Diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Ne de olsa yazdıklarım ve yaptığımız haberlerden dolayı esaret altındayız. Toplama zarar vermeyecek için uzaklaştırıldık. Bomba olarak görülmüyoruz ya, ya aniden patlarsa diye buradayız...

Dünya kamuoyunda Türkiye'deki basın ve ifade özgürlüğü tartışılıyor. Aslında Türkiye'de tutuklu gazetecilerin ve sansürlenmiş gazetelerin sorunu yeni bir sorun değil. Kapatılan gazeteler, dergiler, tutuklu gazeteciler hep vardı. Belki görülmemiş, görmezden gelinen baskı gören, tehdit edilen, öldürülen veya yüzlerce yıllık hapis cezasına çarptırılanlar

Hamdiye ÇİFTÇİ

Bitlis Cezaevi

vardı. Ama Kürt veya muhalif basının olduğu için, hep birçok faili meçhul gibi üzerine örtüler çekilip kapatıldı.

Dünya basın özgürlüğü ihlali sıralamasında birinciliğe sahip olan ülkemizde 40'tan fazla Kürt gazeteci ve 23'e yakın sosyalist gazeteci halen tutuklu bulunuyor. Bunlar hiç görülmedi, bilinmedi. En son Ergenekon kapsamında aralarında Ahmet Şık ve Nedim Şener'in bulunduğu çok sayıda gazetecinin tutuklanmasıyla birlikte, Türkiye'de bütün basın örgütlerinin, farklı fikirleri savunmalarına rağmen tarihte bir ilki yaparak "Gazetecilere Özgürlük Platformu" kapsamında zindandaki bütün gazetecilerin sorunlarına dikkati çekmesiyle, bunca yıllık hak ihlali su yüzüne çıkarıldı.

Ben de Başbakan Erdoğan'ın gazeteci olarak görmediği ve Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün resmi Polonya gezisi sırasında "terör örgütü silahlı eylemlerine" katıldığı için cezaevinde olduğumuzu söyleyip geçtiği Kürt bir gazeteciyim. Basın özgürlüğü ve uzun süren tutukluluktan nasibimizi arak 1 yıl 1 aydan fazla bir süredir cezaevinde olmama rağmen, henüz doğru düzgün iddianamemi bile göremedim. Gazeteciler üzerinde daha önce propaganda yapmak, devlet memurunu teşhir etmek gibi suçlama yapılırken, son dönemde örgüt üyeliği ve örgüte yardım yataklık iddialarıyla 70'e yakın gazeteci, yazdıklarından dolayı cezaevlerinde ve çok sayıda gazeteci ise yazdıklarından dolayı yargılanıyor.

ESARETİN İZİ (LENİMLERİ)...

Zindanın dili yoktur yaşanan acıları anlatmaya... Bu mekânı tanımlayabilmek için bu mekânda yaşamak gerek. Bu anlamda biz de Türkiye'deki basın ve ifade özgürlüğünden nasibimizi alarak zindan derinliklerini görme, bilme şansını yakaladık. Yani ülkemizde basına sınırsızca tüm kapılar açılıyor; bu demir parmaklıklar ve taş duvarlar olsa bile...

Kameramız, fotoğraf makinelerimiz elimizden alınıp; elimize kalemi yerine kelimece takılmış olabilir, ama biz yine gazeteciyiz. Bir halkın omuzlarınıza yüklediği sorumluluğu yerine getirerek, olduğumuz yer ve mekân neresi olursa olsun, mesleğimizin gerekliliğini yerine getiriyoruz.

Basında sansürünün kaldırılışının 103. yılı nedeniyle Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın bizleri yalnız bırakmayıp bugüne özel tepki amaçlı çıkardığı "Tutuklu Gazete" adlı çalışma için, zindanda bulunan tutuklu gazeteciler kolları sıvadık. Bu nedenle zindanın içinde zindanın dili olabilmek için kısa bir süre zindan derinliklerinde yaşananları siz duyarlı okuyucularımızla paylaşmaya çalışacağız. Her adımda, her gün yeniden karanlıklara gömülen cezaevlerinde yaşananları su yüzüne çıkarmaya çalışıyoruz. Cezaevlerinde bulunan tutuklu gazeteciler, buldukları yerlerde sizler için büro açtı adeta... Şaka bir yana ama aslında öyle bir imkan olsaydı fena olmazdı. Eee, bunca gazeteci içerideyken büro da olması imkansız değil herhalde.

Bu mekânda yazılacak, çizilecek o kadar çok öykü, haber, görüntü var ki, anlatmaya cümleler yetmez. Hoş, biz yazsak da okuma komisyonundan geçmez ya, o da ayrı bir mesele.

Genel olarak cezaevlerinden bilgi verecek olursak; şu anda cezaevlerinde var olan görüntüler, yer yer bizleri 12 Eylül darbe dönemine götürmüyor değil. Zindanlar o kadar tika basa götürülmüş, mevcut haliyle büyük bir işkence halinde... Her

gün artan tutuklu sayısının dışında, hasta tutukluların işler acısı durumu, ölüm döşeginde olmalarına rağmen hasta tutukluların tahliye edilmemesi, çocuk tutukluların durumu, uzun süren tutukluluk haliyle birlikte Kürtçe ifade krizi ağırlığını koruyan sorunlar, anayasayla çözülmeyi bekliyor.

Biz Bitlis Cezaevi'nde her renkten, her meslekten, Belediye Başkanı, kadın aktivistler, kuaför, belediye meclis üyeleri, anneler, öğrenci, gerilla, gazeteci vb. 42 kadın, aynı mekânı paylaşıyoruz. Her renkten bir kadın ülkemiz var.

Bizi bu mekânda en çok yaralayıp canımızı acıtan sorunlardan biri de kuşkusuz ülkemizin en büyük sorunlarından olan cezaevlerindeki çocuklardır. Her ne kadar uzun bir süredir TMK'dan çıkmış olmasına rağmen, halen cezaevlerinde sayısız çocuk var. Şu anda gündemde olmayan TMK mağdurlarının yanı sıra cezaevlerinde annelerinin kaderini yaşamak zorunda kalan Kürt çocukları yüreklerimizi sızlatıyor. Bu çocuklardan sadece 2'si olan küçük Şimal (3) ve KCK kapsamında annesiyle gözaltına alınıp tutuklanan Türk bir baba ve Kürt bir annenin çocuğu Argeş'i (4) sizlerle paylaşmak istiyoruz. Argeş, 2 yılı aşkın bir süredir burada, bu mekânın etkisinden dolayı çok nadir olan erken yaşlanma hastalığına yakalanmış. Günbegün saçları, kırıpkırık beyazlıyor. Annesiyle birlikte günlerce gözaltında kaldıktan sonra annesinin tutuklanmasıyla birlikte aynı kaderi paylaşıyor. Küçük Şimal de zindanın yeni misafiri, 5-6 aydır aramızda, burada 3 yaşına girdi. O kadar saf ve temizler ki, henüz yaşlanmalarında unutulmayacak bir sahne olan zindan geçişlerinin farkında bile değiller. Çoğu zaman elimizden tutup, "Evra çiyeye" (Bu nedir) diyerek taş duvarların ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışıyorlar. Bir araya gelip oyun da oynuyorlar, ama her zaman beton yığınlarının içinde yarım kalıyor bütün oyunları; uçurtmaları bile uçmuyor, asılı kalıyor duvar ke-

narına...

Zindanlar yakışmıyor kimseye, hele körpeçik çocuklara hiç yakışmıyor... Minik Şimal ve Argeş, bu çocuklardan sadece ikisi. Onlar gibi onlarca çocuk, gözlerini cezaevlerinde açmak zorunda kalıyor. Zindanlarda şekillenen bir kişilikten gelecek beklemek??? Geleceğimizin teminatı çocuklarımızın zindanlarda büyüyor.

Ne yazık ki sokak ortasında işkenceye maruz bırakılan, öldürülen tutukluların yanı sıra çocuklara cezaevleri reva görüldü. Bir yandan cennet bahçelerinde pamuklar için büyütülen siyasetçilerin çocukları varken, çocuklarını gözlerinden sakırmak, Kürt çocuklarına hep zindanlar ve kara toprak düşüyor. Bu çocukların günahı nedir? Kim Şimal'e, Argeş'e çocukluğunu geri verecek? Kim ölen küçük Ceylan'ın, Uğur'un hesabını verecek?

12 Eylül darbe döneminde bile basın alanında bu kadar fazla hak ihlali yaşanmamasına rağmen, 21. yüzyılda yaşadığımız bu dönemde Türkiye'nin dünyada bir ilke imza atarak henüz basılmamış bir kitabı bile toplamaması, bu kadar çok gazetecinin tutuklanması, basın özgürlüğünde 103 yılı rağmen ne kadar ilerlemiş olduğumuzu gösteriyor.

İnsan hak ve özgürlükleri dışında basın ve ifade özgürlüğü ihlalleri konularında en doruk noktasına ulaşılan bu dönemde kurulan 24. dönem TBMM'den geçecek Anayasa değişikliğinde, dünyada büyük tepkilere sebebiyet veren ceza salonlarında, artık biraz daha baş ağrısı olmaması için -köklü olmasa bile- değişim olacağı kuşkusuzdur. Ancak bu değişikliklerin kimileri kapsayacağı, nasıl yansıtılacağı konusu henüz bir muamma... Bu konuda Kürtçe, Türkçe, Ermenice vb. dil fark etmeksizin basın özgürlüklerinin kısıtlanmayacağı özgür bir basın geleneği yaratılmalıdır. Basın ve ifade özgürlüğünün kısıtlandığı bir yerde bireyin özgürlüğünden söz etmek mümkün değildir.

Mevcut yasa değişikliğinden Başbakan Erdoğan'ın gazeteci olarak gördükleri yararlanırsa, bunca Kürt ve muhalif gazeteci görmezden gelinirse, ceza salonlarındaki değişim bir anlam ifade etmeyecektir. Bunun için başta halkın oylarıyla Meclise gönderilen 12 gazeteci kökenli milletvekili arkadaşlarımız, cezaevlerindeki gazetecilerin, basın ve ifade özgürlükleri noktasında temsil gücü olabilmelidir. Fikirlerimiz, düşüncelerimiz, yorumlarımız ayrı olmasa da topluma doğruları yansıtmak suç olmayabilir.

Bu vesileyle gazeteci arkadaşlarımızı, aydınları, yazarları, hukukçuları, siyasetçileri, sanatçıları, bütün duyarlı kamuoyunu, kendi özgürlüklerinin tehlikeye girmemesi için desteğe davet ediyoruz.

Burası Türkiye, dengeler aniden değişebiliyor. Bugün biz buradayız, yarın iğnenin ucu size de dokunabilir. Ne demiş Nazım Hikmet; "Ben yanmasam, Sen yanmasan, Biz yanmasak nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa..."

Gelin hep beraber bu karanlıkları aydınlatalım. Bu ateş bizi yaktığı gibi sizleri de yakmadan.

Hegemonik olmayacağını turmusolu demokratik anayasadır

Türkiye demokrasi ve özgürlükler konusunda önemli bir eşiğe gelip dayandı. Mevcut durum ya dibe vurup AKP hegemonyasına teslim olunacak ya da farklılıklarımızı demokratik birliğe dönüştürerek ciddi bir çıkış yapacağız. Çıkış 12 Eylül anayasasını her yönüyle aşmak, toplumsal meşruyet kazanmış yeni demokratik bir anayasa ile ifade ve özgürlük alanlarını genişletmektir.

Mevcut sistemle devam edildiği takdirde medya alanlarında çalışan bizlerin temel beklentisi olan haber yapma ve ifade özgürlüğü beklentisi bir yana, halk tarafından seçilen milletvekilliklere bile ellerinden alınabileceğine yakın süreçte tanık olduk. Hukuku, yasaları kendine göre yorumlayan, usul ve kaideleri kendine göre uygulayan, kendine Müslüman, kendine demokrat bir anlayışla meclis çoğunluğuna dayanarak neler yapmaz ki? AKP'nin söylem ve yaklaşımları şimdiden ciddi kuşkuları da beraberinde getirmiştir.

Her ne kadar AKP hegemonya kurmayacağını iddia etse de ancak gerek seçim öncesi söylemleri ve gerekse de seçim sonrası anti-demokratik yasaları değiştirmekte ayak sürmese ve meclisi muhalefetsiz tek başımıza çalıştırmaz, söylemleri hiç de hayra alamet değildir. Bal gibi güç gösterisidir.

Bu güç gösterisi; maalesef medya alanlarında çok daha açık bir biçimde kendisini görünür kıldı. Daha şimdiden AKP politikalarını eleştiren programcılarını ya işine son verildi ya da programları çeşitli bahanelerle yayından kaldırıldı. Türkiye'nin tek günlük Kürtçe gazetesi olan Azadiya Welat Gazetesi 15 günlüğüne kapatıldı. Öyle anlaşılıyor ki, AKP politikalarını eleştiren, muhalif edenlerin başına ne geldiyse geçmişte, öntümüzdeki AKP hükümeti döneminde aynı uygulamalarla karşılaşması yüksek olasılıktır.

AKP'nin önceki hükümet döneminde basın ve ifade özgürlüğüne dönük yapılanları bir kez daha hatırlarsak; gerek uluslararası alanda ve gerekse iç kamuoyunda yapılan tüm eleştiri ve meslek örgütlerinin objektif raporları manipüle edildi. Hükümet gazeteci tutuklamaları ve binleri aşan davaları yok saymakla kalmadı, çarpıtarak "gazetecilik mesleklerini yürütürken değil, örgüt üyeliği vb." nedenlerden dolayı cezaevlerine atıldıklarını büyük bir pişkinlikle dilendirdi. Oysa hakikat bunun tam tersiydi.

Peki, söz konusu uygulamalar durdu mu? Aksine, salt gazetecilik mesleklerini ifsa ettiğinden dolayı tutuklamalar da hız kesmiş değil. AKP'nin penceresi dışından bakan herkes polis ve yargının büyük mercuği altındadır. O da yemezse "yandaş" medyanın itibarsızlaştırma operasyonuna tabi tutulmaktadır. Özellikle de sosyalist basın ve Kürt basınına dönük tutuklama ve davalar fütursuzca yürütülerek bir bütün olarak demokratik muhalefet susturulmak istenmektedir. Toplumda açığa çıkan demokratik anayasa istemi, basın-yayın ve ifade özgürlüklerinin öndeki anti-demokratik yasaların kaldırılmasına dönük ulusal ve uluslararası baskıyı kırmak amaçlı olarak demokratik muhalefete dönük uygulamalar geçmişe nazaran daha da artacağını göstermektedir.

Elbette Cumhurbaşkanlığı'ndan, Meclis Başkanlığı'na ve en nihayetinde Başbakanlığa kadar önemli bir güç birikimi AKP'de yoğunlaşmıştır. Temsilî demokrasilerde böylesi bir gücü frenleyecek veya orantılayacak yargı sistemi de AKP hanesine geçince geriye, demokratik muhalefet kalır. Bugün demokratik muhalefet dağılık gibi görülse de öntümüzdeki süreçte çok güçlü bir biçimde demokratik anayasa bloğunun çatısında birleşerek her alanda demokrasi mücadelesinin yükselceğinin potansiyeli oldukça güçlüdür.

Unutmayalım ki, AKP'ye verilen oyların önemli bir yekününü demokratik anayasa beklentisi verilmiş olmasındadır. Bu haklı beklentinin yerine gelmemesi durumunda neler olabileceğini kimse kestiremez. Bir diğer önemli ve hassas konu da Kürtlerin artık antidemokratik uygulamaya ve yasalarla yürütülmeye yönündeki kararlaşmalarıdır. Dolayısıyla Meclis çoğunluğuna güvenerek kendine göre bir anayasa yaparım demekle de olmaz. Aksine bu kaosu derinleştirir. AKP'nin öncelikli yapması gereken şey Meclis demokratik çoğunluğa kavuşması yönündeki anti-demokratik yasaların kaldırılmasıdır. Böylece tatile girmeden yıllardır kaos ve çatışmanın sebebi olan anti-demokratik anayasa ve yasaların tüm Türkiye'yi kurtarmaktır. Aksi takdirde AKP'nin "ben yeni bir sivil vesayet olmayacağım", "hegemonya kurmayacağım" dese de hegemonik olmayacağını tumusolu demokratik anayasadır.

Ahmet BİRSİN

Diyarbakır D Tipi Cezaevi

Düşüncenin ruhu vardır

Kenan KARAVİL
Adana F Tipi Kapalı Cezaevi

Düşüncenin ruhu vardır tıpkı canlılar gibi. Zamansız değildir ortaya çıkışı. Yaşam bulmak, inanç olmak, tüm sınırları aşmak arzusudur. Ateşten gömlek gibidir sevdalılarında.

Gazeteci olmak, hakikatlere bağlanmak, onunla yürümeye becerisini de göstermektedir ki öyle olsa gerek. Düşüncenin zamanını yakalayıp ruhu almaktır. Dilini ve ruhunu bulmak gerçeklerin eylemini yaşamaktır. Her düşünce ateşle sınırlıdır dil demokrasidir, demokrasinin dili ise eylemdir, bedeni hakikatlerdir.

Coğrafyamız kültürlerle doğuş merkezidir, kültür anadır, inançtır, kimlik ve doğayla bütünlüklü dilin sihirli sözcükleridir. Bir basın mensubu sözcükleri kullanan kadar ona anlam biçen olmalıdır. Her cümle düşüncelerinin doğası olmalıdır. Yalın sade ve duygu yüklü... Düşüncelerimizin olduğu her tarafta bir misafir, dost arkadaş ve kardeşiz. Mekânımızın önemi ortadan kalkar. Biliriz ki temsil ettiğimiz düşüncelerin hepsini yaşıyoruz. Senin zindandaki fiziksel özgürlüğü, düşüncelerin ulaştığı sınırlarla ölçülür.

Değerli Arkadaşlar...

İfadenin özgürlüğü, dillerin özgür kullanımına bağlıdır. Basın kuruluşlarının dili halktır, halklardır. Yerküremizde kaybolmuş, ya da bu riski taşıyan, kullanılmayan büyük bas-kılar, hukuksuzluklara uğrayan her dil ifade özgürlüğünün inkarıdır. Canlıların doğuşun-

daki anlam, kendisini yaratan ana dildir. Hepimizin ortak duygularının, farklı düşüncelerinin anlaşılmasını simgeleyen ruhtur dil. Düşünce özgürlüğü, ifade özgürlüğünün sağlanması amacıyla yürüttüğümüz çerçeveye ben de böyle bir ek yapmak istedim. Dillerin özgürlüğü!..

Basın çalışması olmak ülkemizde tek başına yetmiyor, farklı şeyleri de kişilik edinmek, karakter haline getirmek, gerektiriyor. Unuturulmak istenilenlerin kendisi olmak farkındalığı yaratmakla eşdeğerdir, Kürtçe dilin üzerindeki baskıları, görmek kadar ona karşı durmak da ifade özgürlüğü içinde basın özgürlüğünün ön koşuludur. Azadiya Welat gazetesinin üzerindeki baskının nedeni özgürlük geleneğinin dayandığı çizgi ve tüm direnenlere ses olmak, dost ve yoldaş olma sadece bu.

Bu amaçla; Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın (TGS) ifade ve basın özgürlüğünün yaygınlaşması duruşunu önemsiyorum. Benim gibi onlarca gazeteci arkadaşım cezaevinde yüzü aştan cezaların verildiği akıl dışılıklarla karşı karşıyayız. Böylesi zorluklarla mücadeleli ilkesel temellere oturtmak, hukuksuzluklara karşı düşüncelerinin durmak için, insan olmak yeterli. Bizleri burada ayakta tutan, dirençli, inançlı yaşamda ısrar etmemizi sağlayan insanların "kendini bilme" gereğidir. Amaç çok yazmak, söylemek değildir. Hakikatin bir ucunu yakalayıp onunla yaşamı yaratmaktır. Tüm doğrular ancak hakikat varsa geçerlidir. Gazete, basın doğruları savunacaksa, yazacaksa öncelikle yaşamını yürüttüğü coğrafyanın acılarına yük-

lü direnişle örtülü gerçeğini içselleştirmeli, unutmamalıdır. Hatırlayabildiğini yaşayanlar yoktur unutulana ne varsa. Bilineni aramak değildir öykümüz insanlığa ait, doğanın ruhunu hisseden tarih arayıdır. İfade etmeye çalıştığımız özlemlerimiz hemen yanı başımızdadır. Çünkü hepimiz kendimizi arıyoruz, kaybetmek istediğimiz gerçeğimizi.

Değerli Arkadaşlar;

Balık hikayesi gibi unutmak, zindanda, ovada ve koca kentte, hepimiz hislerimizle, duygu ve düşüncelerimizle var oluruz. Tarihi ve günümüzü yaşarız. Unutmak işsizliktir. İz'sizlik hiçlik. Yaşamın en sıcak anında balık gibi bir akvaryuma konduğunuzun düşüncesini. Bir anda hayatın içinden alınmış ve kapatılırsınız. Hayat artık düşünde kalmıştır. Kopyarıldığınız tüm her şey dışarıda ve artık göremeyeceğiniz bir uzaktadır. Gürül gürül akan bir nehirde boğazımızda bir kancayla çekilip alınmış ve küçük bir akvaryuma konulmuşsunuzdur. Akvaryum cam duvarlarına çarpa çarpa artık oranın sizin nehrinin olduğunu algılamaya başlamışsınız. Sınırlarını öğrenene kadar çarpıp durursunuz duvarlara. Sahi bir balığın bunca zaman akvaryumda ne kadar, nasıl yaşadığını hiç düşündünüz mü? 3 sanyelik hafızası ile balık akvaryumun her tarafını döner durur. Her üç saniyede bir balık yeni şeyler gördüğünü zanner ve ömrünün sonuna kadar böyle devam eder. İnsan toplulukları dü-

şüncelerinin toplamıdır. Tarihten süzülür, bu güne hatırlanmak isteyen acılardan kaçarak gelmiştir. Bu nedenle unutmamak ifade etmektir. Sözsüz kalmak balıklamaktır. Üç sanyelik gelip-geçici tarihsellik. Tarih bellekse, belleğimizi ifade etmek özgürlük aşkıdır. Özgür basın arayışında hakikate aşkla bağlıdır. Tüm dostlarımızla özgür günlerde görüşmek umuduydu.